

GAME

OVER

כותבים:

אהוד דהן (מן הארכיון) | אוריאל גרינבלט | איתן שוורץ |
אלחנן בן עוליאל | אלחנן ורגון | אריאל ברנר | בניה פלס |
דודי שלם | ויליאם שייקספיר | חיים שוורץ | ידידיה
גוטווירט | יונתן כץ | לביא סטולוביץ' | מאיר גולדברג |
מישר רוזנברג | מלאכי לוטווק | מעוז דותן | משגב יוסף |
נהואל פפה (ראיון) | נועם זולדן | עומר בן דוד | עמיחי
אמויאל | שחר פרקש | שלו אדלמן | שלום וולף |
שמיניסטים שאכפת להם | שניצל (שם בדוי)

דבר המערכת

בביצה ענקית של אכזבה
וייאוש, ביצה שייקח לך
הרבה מאוד זמן כדי לצאת
ממנה.

בין אם כל הנ"ל נכון לגביך,
ובין אם לא, תתעודד דחוף.
הצעד הראשון בלצאת
מהביצה ההיא הוא לשבור
את מעגל הבאסה. גם אם
נטשה מתה, קלינט נשאר
בחיים. תנסה להאמין
שהייתה תוכנית כלשהיא
מאחורי הכל, ושבסוף תגיע
לקרב מול ת'אנוס ואולי
אפילו תנצח.

גם אם המשחק הזה נגמר,
יהיו עוד אחרים. לחמישית
שישית שביעית יש עוד
אסימונים, עוד ניסיונות
בישיבה, עוד משחק (לפחות
אחד) לנצח. גם
לשמיניסטים עוד נשארו
מטבעות בכיס, ואם כי הם
לא מתאימים למשחק
שנקרא 'מקור חיים', חדר
המשחקים עדיין גדול, ועד
הנשימה האחרונה, כל עוד
הנורה הקטנה דולקת, ניתן
עוד לשחק.

צאו לחופש, תמשיכו
לשחק, ומדי פעם תנצחו. זה
ממש כיף.

זהו זה. GAME OVER.
נגמר המשחק, נגמרה השנה.
ואין פריקוול הפעם, לא
הבנת? נגמר, לא יהיה קרב
חוזר, לא תהיה חזרה בזמן,
השנה הזאת (כמו נטשה)
לעולם לא תחזור. והכי גרוע
- אין את מי להאשים. לא
רצפה עקומה, לא מזג אוויר
גרוע, לא יריב רמאי. הכל
באשמתך.

התקדמת מהר מדי, לא
התענגת על הרגע, דילגת על
כל הבונוסים הקטנים שצצו
ולא הספקת לאסוף מספיק
כסף עד שהגעת לשלב
האחרון. ניסית להתחיל
מהתחלה, אבל זה כבר לא
היה כמו קודם. צצו אתגרים
חדשים ובעיות אחרות,
ואתה לא היית חכם מספיק
שכבר עברו את המשחק.
לחצת על כל הכפתורים
הלא נכונים, והתנהגת
כאילו שכחת מכל
המשחקים הקודמים
והאינסטינקטים שהביאו
אותך למשחק הזה.

כמה באסה. אתה מסתכל
אחורה, רואה שלא
התקדמת בכלל, ושוקע

תוכן עניינים

60 מילים.....5

מעשה באיש נחמד ושקל אחד /

עמיחי אמואל.....6

קץ / ידידיה גוטוירט.....6

סוף העולם / שניצל.....7

משחקי כתיבה / מעוז דותן.....7

פרידה / שלום וולף.....8

מאמרים.....9

נסירה / שלום וולף.....10

דברים שלמדתי בישיבה / מאיר

גולדברג.....11

המשך קטן לכולם נותנים / יונתן כץ

.....14

לחיות את הרגע / מלאכי לוטווק.....15

GAME OVER / לביא סטולוביץ' 20

אקספּקטו פטרונום / דוידי שלם.....23

"לא תפחד" / אלחנן ורגון.....25

SHOOT / נהואל פפה ואחד מהמערכת.27

מחוויותיו של מתנגד בישיבת מקור

חיים / חיים שוורץ.....29

בצער רב, אנחנו נאלצים להיפרד מחברי המערכת הקודמת - ישי שרק, נתנאל מייזליש, נתנאל איתי, דביר קרפ, אליעזר נוביק, ונועם זולדן. תודה רבה על כל מה שתרתמתם. ליוצמ"ח, ולישיבה. בהצלחה. תודה רבה לאלו שמפרנסים את היוצמ"ח, לאלו שכותבים כי חופרים להם, לאלו שכותבים למרות שלא חופרים להם, לאלו שחופרים, לאלו שקוראים, לאלו שמדיינים, לאלו שנותנים עצות. תודה למי שמגיע לו ושכחנו.

תודה מיוחדת לקב"ה שבלעדיו כל זה לא היה קורה.

ועדת יוצמ"ח:

ידידיה גוטוירט | משגב

יוסף | יעקב זית | אסף

קראוס | מעוז דותן | נטע

סמט | מישר רוזנברג |

אליה הלל

ונדליזם או למה לא לקשקש על
שלטים / שחר פרקש ואלחנן בן
עוליאל.....33

תורה, עבודה ומי שביניהם / שלו
אדלמן.....35

שירה.....36

מחשבותיו האחרונות של צ'סטר
בנינגטון / משגב יוסף.....37

שיר טוב / שחר הלל פרקש.....38

אורח מיוחד / אוריאל גרינבלט.....39

* / מישר רוזנברג.....40

למה ר"מים צריכים לתת טו"שים /
עומר בן דוד.....41

הוא אח שלי / אריאל ברנר.....43

להיות או לא להיות / ויליאם
שייקספיר.....46

סיפורים.....48

הכובע, האיש ששולט ביקום וחד פוני
מעופף אחד / *.....49

שחור לבן / בניה פלס.....57

מן הארכיון (יוצמ"ח תמוז תשס"ז).....59

זוטות / שמיניסטים שאכפת להם...61

60

חיים

מעשה באיש נחמד ושקל אחד / עמיתאי אמויאל

פעם, כשחילקו יוצמח, מישוהו ביקש ממני שקל. אז הבאתי לו כי אני נחמד וזה, וגם היה לי שקל. ולפעמים אני נזכר בכמה שאני נחמד וזה. וגם בשקל. אמנם אני נחמד וזה אבל מה הקטע. לא שכואב לי או משהו, כולה שקל, והרי אני נחמד וזה, מה העניין. עזוב אותך, אמרתי. לפחות יש לך יוצמח בחינם עכשיו. תהיו נחמדים. ותכתבו ליוצמח.

קץ / ידוידה גוטווייט

בסוף העולם, כשכדור הארץ יתקרב את אל השמש, והטמפרטורה בארץ תוסיף לעלות, יתורו בני האדם אחר מחסה מהחום העז שישורר בכל. כשתגיע העת, וגופם לא יוכל לעמוד עוד מפני החמה, הם יקרוסו זה אחר זה, שרועים על הרצפה שהייתה קרירה זה מכבר. אז תכחד האנושות מעל פני האדמה. מספר דקות לאחר מכן, משיגוועו אחרוני הנפשות החיות והחום יגבר בעוד כמה מעלות, ישמע קול נפץ חזק, וכמו אלפי מטירות שקופות יתנפצו להם הספינקלרים החלודים ויפזרו ממטר רטוב ועגלגל על גופות האנשים שחסו עליהם זה שנים.

סוף העולם / שניצל

סוף. וואלה סוף זה לא כזה כיף. אבל אני חושב שמה שבאמת מלחיץ אותנו בסוף זה לא הסוף עצמו. עם הסוף עוד מסתדרים כמו שכתוב "בסוף זה מסתדר". אבל מה שבאמת מפחיד זה להתחיל מחדש. ההרגשה הזאת... זה לא באמת כיף ומרגש כמו שאומרים. (ה'כולם מקבלים' זה הזדמנות להשלים שנות שינה). מה שבאמת צריך לשים לב זה לא להתחרט על המעשים שלך. לא צריך לחשוב תמיד. בסוף זה לא "סוף העולם, סוף העולאאאאם".

משחקי כתיבה / מעוז דותן

מה שבאמת נחוץ לי זה מקלדת.
עם מקלדת אוכל לגרום לפילים לרקוד טנגו, לנמרים לקפוץ דרך חישוקים בוערים ולקרנפים להצמיח זקן תיש. אוכל לגרום לכל חיה אפריקאית לעשות כל דבר שארצה.
בעצם, אוכל לגרום לכל דבר לעשות כל מה שארצה! אוכל להקליד צמחים, נופים, סלעים והרים, אגמים וימים, מדבריות ונהרות.
אוכל לשחק במשחקי מילים מטופשים באותיות ובצורות אוכל להקליד עד...
שעל הצג ממולי יהבהב GAME OVER גדול והמשחק יגמר.
אז אעזוב את המקלדת,
אתרווח בכיסאי,
ואנמנם.
עד למשחק הבא...

פרידה / שלום וולף

פרידה. נשמע כל כך רע. מה טוב בפרידה? איך מתחדשים אחרי פרידה?
הפרידה היא לא סיום כרונולוגי או סוף של תופעה כלשהי. הפרידה היא
ברייח בפני עצמה. ניתוק של קשר שהיה. ונגמר. אין משהו חדש. יש כאב
וצער וצלוקת עמוקה בלב.

כעומק הקשר כך גדול כאב הפרידה.
אבל מצד שני, הפרידה בלתי נמנעת. לא משנה מה נעשה.
וכולי האי ואולי...

מיאמרים

זהו. אחרי שנים של מסירות והתמדה זה נגמר. אין יותר איירון מן. סתם. אני מדבר על הישיבה כמובן. איך מסכמים ארבע שנים בכמה מילים?

יוצא לי לחשוב על זה הרבה בזמן האחרון למרות שיש עוד כמעט חודשיים! שזה יחסית המון זמן, אבל בכמות האירועים האינטנסיבית שיש זה לא נראלי יקח יותר משבוע שבועיים עד שאני כבר אהיה במעמד סיום לוחץ ידיים לצוות ונפרד מהישיבה. אני חושב הרבה על מה יהיה בערב הזה. על מה יזכרו ממני בישיבה. איזה רושם אני משאיר אחרי על הישיבה. מה יכתבו לי במחברת? מי יכתוב? האם יכתבו לי הרבה או קצת? חושב הרבה על מה אני אעשה ברגעים שאחרי. ממני אני אפרד ארוכות וממני רק כיף קצר וזהו. האם אני אבכה? נראה לי שכן. כבר עכשיו אני רוצה לבכות. הכי קשה בכל התהליך הזה הוא להיפרד מהחברים הקרובים שלי שלא ממשיכים איתי בשנה הבאה. מי יודע איזה קשר ישאר ואיזה ידעך? עבדתי קשה על הקשרים האלה בכל זמן השהות שלי בישיבה ובמסגרתה. איך נפרדים מזה? חברים שעברתי איתם חוויות שרק הם זוכרים ורק אנחנו יכולים להיזכר ביחד ברגעים הטובים האלה שהיו לנו שם. ומה יהיה עם כל הרגעים האלו אחרי שכל אחד ילך לדרכו? הרי דרכם של זכרונות לדעוך, בטח עם הזיכרון שלי. מי יבין אותי כמו שהבינו אותי כאן במקום שנהייתי חלק ממנו ונקשרתי אליו.

הכאב, כאב הנסירה שמכוח ההכרח מגיע ואין לאן להתחמק ממנו. אני יודע שהוא יבוא ויכאיב ואני לא רוצה. אני מפחד. מנסה לחשוב איך אני מנצל את הזמן שנותר לי כאן אבל הראש כבר במקומות אחרים. מרחף בדמיונות וברצונות ושאיפות להמשך הדרך. אני לא כאן ולא שם ולא בשום מקום. אני בין לבין. בראש ובנפש. שוב השפעה של המאבק התמידי בין הלב למוח. מי ינצח?

דברים שלמדתי בישיבה / מאיר גולדברג

אז זהו מסיימים 4 שנים יפות בישיבה ועוברים הלאה. חשבתי אולי לכתוב על שני דברים שלמדתי בישיבה כדי להגיד תודה על זה לישיבה. ממש לא מנסה להטיף לאף אחד סתם רוצה להגיד תודה לישיבה בפורום ציבורי.

דבר חזק שלמדתי בישיבה הוא קביעות. לקח לי המון זמן להבין למה כל יום יש סדר ערב, בטיולים, במחנה גיבוש, בזמנים הכי תקועים שיש, כל יום, כל יום. ואז ניסיתי את זה, ניסיתי לקחת כל יום זמן קבוע ללמוד ולא להפסיד אותו אף פעם לא משנה מה. חיפשתי זמן טוב שיסתדר לי, שנה אחת זה היה בהפסקת צהריים ושנה שנייה בסדר לילה. בתקופות שהקפדתי על זה, זה היה דבר מדהים, סוג של תחושה של מסירות לדבר גדול, ולא חייבים דווקא בלימוד כל אחד מה שמסתדר לו, אבל הקביעות נותנת לזה מקום חזק ומיוחד.

דבר שני שלמדתי זה לאהוב אנשים גם אם אני לא מסכים איתם, אפילו ממש לא מסכים איתם. הרבה פעמים אנחנו נופלים בזה, ולוקחים ללב אנשים שהדעות שלהם מפריעות לנו, ואין שום סיבה שזה יהיה ככה. אני חושב שכולנו צריכים ללמוד להשאיר את הוויכוח בגבולותיו ולא לקחת שום דבר ממנו לפן אישי. אחרת לא נאהב אף אחד, כי עם כל אחד יש לנו מחלוקת על משהו. אז מה נשנא את כולם?

נ.ב.

עוד משהו שלמדתי בישיבה אחרי שכתבתי ליוצמ"ח באמצע שנה את "הביתה".

חשוב מאוד לכבד אנשים ודעות אחרות משלי. רציתי לכתוב משהו על דברים שלא הסכמתי או זילזלתי בהם, לא חשבתי שזה יפריע לאף אחד.. אחרי שזה התפרסם הרבה אנשים אמרו שזה עצבן אותם או פגע בהם. ואז קיבלתי על עצמי לא לזלזל בדעות של אחרים, לא יודע אם תמיד

עמדתי בזה, סיכוי סביר שלא, אבל לפחות נתתי לזה תשומת לב וניסיתי להפחית את זה כי מאחורי כל דעה עומד בן אדם שסביר להניח שייפגע אם יזלזלו בדברים שהוא אמר.

יוצמח'נן, יוצמחי / נועם זולדן

אני רוצה לחלק את הקטע הזה לשני חלקים, ובכן:

על היוצמ"ח:

אני לא אוהב להשתמש במושג "הישיבה של פעם", כי כשאומרים "הישיבה של פעם", מציבים אבטיפוס לישיבה, סוג של מודל שצריך להצמד אליו, כי פעם היה הכי טוב בעולם, ומאז אנחנו רק צריכים לחקות את העבר. אני חושב שהישיבה משתנה לטוב ולרע, יכולה לשאוב השראה מפעם, אבל אין שום דבר מחייב במה שהיה.

אבל בכל זאת אני מרשה לעצמי להזכיר את היוצמ"ח של פעם (שאגב, אפשר למצוא גליונות רבים שלו בחדר האחרון של הספריה, בתוך קלסר שחור. מומלץ לעיין). בתור מקור להשראה ליוצמ"ח של היום. ביוצמ"ח של פעם, היו דברים שהיו טובים יותר מביוצמ"ח של היום, ויחד עם זאת, היו שם גם הרבה דברים שהשתנו בינתיים לטובה.

על הציורים המוגזמים שקישטו את דפי היוצמ"ח ואיבדו את מקומם, על החידות והחידודים שנלקחו מעלון של שבת ארגון ופינו גם הם את מקומם, אני שמח שאינם עוד, ואינני מתרפק על צווארי הנוסטלגיה. עוד עניין שמשמח אותי הוא דברים שנוספו ליוצמ"ח עם הזמן (כמו הזוטות) ומעלים אותו מעלה.

מצד שני, יש דברים שכן כדאי ללמוד מהיוצמ"ח של פעם, שבכל זאת, היו בו גם דברים טובים. פעם, היו מראיינים ר"מים ליוצמ"ח, וחבל

שהפינה הזאת אבדה, יש בישיבה ר"מים ואנשי צוות מאד מעניינים, שכדאי לשמוע ולהכיר.

ליוצמ"ח בעבר היו כותבים יותר פרוזה. גם היום יש סיפורים ביוצמ"ח, אבל כדאי לדעתי לתת להם מקום מרכזי יותר, ולכתוב אותם יותר. היוצמ"ח הוא מקום מצויין לתרבות ולכשרונות, ואני חושב שהרמה שלו תעלה אם אנשים יראו בו במה להעלות אליה את הכשרון שלהם, ולפתוח אליו את המגירה שלהם.

על תל-אביב:

פעמיים כתבתי ביוצמ"ח על תל-אביב. הפעם הראשונה הייתה ביוצמ"ח סוף שנה של תשע"ו, כתבתי בעקבות הפיגוע שהיה בשרונה זמן קצר לפני כן. הפעם השנייה הייתה ביוצמ"ח האחרון של שנה שעברה, בעקבות חוויה של ניכור שהייתה לי בתל-אביב. (שוב, הקלסר השחור) אפשר לומר בלשון המעטה שלא גיליתי סימפטיה לתל-אביב בקטעים האלה...

בשנה האחרונה, זכיתי להיות בתל-אביב קצת יותר... שבוע שלם במסע (שהיה מאוד משמעותי ליחס שלי לתל-אביב), ובעוד כמה הזדמנויות. אין ספק שתל-אביב היא לא ירושלים שאני אוהב ומכיר, והיא אפילו הפוכה לה בהרבה מובנים, אבל בכל זאת יש בה משהו; יש בה עושר והיא מאפשרת המון, גם מגוון של אנשים, וגם מגוון של תחומים. יש בה מודרנה, טכנולוגיה, חדשנות, בניינים. יש בה שוני, יש בה פרטיות בתוך ההמון, יש בה הרבה דברים שכדאי לראות. אני מקווה שיום אחד, כולנו נוכל להרגיש בה בבית, כי גם תל-אביב היא ארץ ישראל. ברור שהתייחסתי רק לנקודות חיוביות, אבל זאת הייתה המטרה של הקטע...

המשך קטן לכולם נותנים / יונתן כץ

אז האמת שהיו לי עוד כמה דברים לומר בכולם נותנים. על חלקם חשבתי אחרי ועל חלקם חשבתי קצת תוך כדי אבל הנה מקצת מהם, ועוד קצת מחשבות של שמיניסט שלקראת עזיבה.

באיזשהו שלב קניתי בטעות כוסות חמות ממש ממש גדולות, ומאז הבנתי שזה באמת דבר גאוני ויעיל אז שאתם קונים/שותים מכוסות חד"פ חמות, תדאגו שהן יהיו כוסות שהן בבחינת דלי. זה באמת הרבה יותר יעיל והקפה/תה/שוקו איכשהו לא נגמר בשלוק (תזכרו – כוס גדולה אפשר למלא עד החצי בניגוד לכוס קטנה שאי אפשר למלא יותר מדי).

דבר שני, חשבתי קצת על מה שאמרתי בנוגע לניגונים, וחשבתי להרחיב קצת ולפרט עוד טיפה על העולם הזה. יש הרבה ניגונים שמסתובבים בעולם, של כל מיני חסידויות שהן לא ברסלב, חב"ד, קרלין, מודז'ין, ניגונים של ר' שלמה קרליבך ועוד. וגם לחסידויות שהוזכרו יש הרבה ניגונים לא מוכרים שהם ממש יפים.

אז אם אתם מחפשים ניגונים, יש כמה מקומות בהם אפשר למצוא אותם. למי שיש סמארטפון יכול להוריד את אפליקציית Jewish music.fm שהיא אפליקציה ממש מדהימה (ממליץ בחום) ויש בה את כל המוזיקה היהודית כמעט – לחיים טיש, ר' שלמה, דיסקים לא מוכרים בכלל אבל ממש טובים ואפילו חזנות. בין השאר אפשר לקנות דרך האפליקציה דיסקים ולהוריד אותם ויש אפילו דיסקים בחינם (מי שלא יודע איך להגיע אליהם מוזמן לשאול אותי). עוד אפשרות לבעלי הסמארטפונים היא להצטרף לקבוצת ניגונים בוואטסאפ (תשלחו לי הודעה ואשלח לכם קישור). במידה ואתם יהודים טיפה יותר כשרים, ואין לכם סמארטפונים, אז יש לכם כמה אפשרויות. הראשונה היא

להיכנס דרך מחשב לאתר של Jewish music.fm ולהקשיב שם למוזיקה. האפשרות השנייה היא ללכת לחנות גל פז במאה שערים/בני ברק וכדו' ולקנות דיסקים. האפשרות השלישית היא למצוא מישהו שיש לו מלא מלא ניגונים בטלפון (מי שרוצה מוזמן לדבר איתי) ולהעביר ממנו (יש שיגידו שזה בעייתי הלכתית אבל תלוי מי הרב שלכם ומה המקור של הניגונים ואכמ"ל).

אז הגיעה העת להיפרד, תודה רבה לכם שקראתם את זה, ותודה באופן כללי לישיבה על השניים הנפלאות שהיו לי כאן. לחיים לחיים!

לחיות את הרגע / מלאכי לוטווק

זהו. נגמר. אני ממשיך בדרכי הלאה. לעולם אחר. יותר ארצי ופשוט אך גם ממלא יותר.

ארצה לכתוב מספר נקודות שמהרהר אני בהם כבר זמן רב ונראה לי שאפשר להפיק מהעיון בהם "הר של זהב ומבצר של מרגליות".

"ולחיות את הרגע להתחיל לאסוף את השברים"

אני רוצה להרחיב כאן את הרעיון שאמרתי ב"כולם נותנים". זיכרון חזק מכה בי. לפני חודשיים יצאנו השמינית למירון לשבוע "עבודה שבלב" במסגרת "מסע שמינית". התחלנו ברביעי וסיימנו במוצ"ש. הכול טוב ויפה, יום רביעי וחמישי עובר ופתאום בשישי אני מרגיש צורך עז להיות שבת בישוב שלי. "אתה מפסיד שבת בצפת!" "זו חוויה של פעם בחיים!" "הרב דוב!" "מה אתה משוגע?!" ועוד כמה אמירות כאלו. הם צודקים, אך הרגשתי שאני חייב להיות בבית. הרגשתי בטן שקשה להסבירה. בקיצור, אחרי התגלגלויות רבות הגעתי ממירון לביתי בהר

ברכה ממש לפני שבת. נכנסת השבת ואני מחכה לראות מה יקרה, הרי אם הגעתי לפה – לא הגעתי סתם, כנראה יש לי איזה תיקון או משהו שאני צריך לקבל פה.

שבת סטנדרטית ומשעממת. מה ציפית? שאלתי את עצמי? שבת באיזה ישוב או עם הרב דוב בצפת?

בסוף השבת אני עולה לדרשה השבועית של הרב מלמד לציבור בענייני הלכה ואגדה ויוצא ממנו בפליאה, עם הסתכלות חדשה על חיי והכרת תודה ענקית לקב"ה שזיכה אותי לגור בישוב כזה. הדרשה עסקה בהלכות תולעים. או יותר נכון – תולעים בתותים. הרב שיתף את הציבור בהתלבטות שלו בפסיקת הלכה בעניין, ופרס את כל הסברות להקל ולהחמיר – הייתי בהלם. לא היו אלו סברות רגילות. סברות אלו ניחנו במחשבה רבה, מחד גיסא בהקשבה לעולם ולצרכיו ומאידך גיסא עשיית רצון הקב"ה בצורה הטובה ביותר. מתוך הרעיונות המהותיים הגיעו סברות ישרות ומבריקות, אך נדהמתי לא פחות כשבמהלך השיעור פתח הרב ספרי ראשונים ואחרונים ואמר את סברותיהם. כל התיאורים הקטנים הללו משקפים איזו הסתכלות וצורת חיים שהיא מתנה גדולה בשבילי.

בד"כ רב ישוב שאומר דרשה מדובר בדבר תורה רעיוני על "כלל ישראל" ועוד כל מיני דברים מעורפלים ו"סיימנו עניין".

פה היה משהו אחר. התעסקות בפרטים. בשעת הרצון – "רעוא דרעוין", במקום לשיר ניגונים ולהתעלות עילויים נפשיים עוסקים בפרטי דינים קטנים, גשמיים, פרקטיים, אך בעיני זה גדול יותר מכל ניגון שהייתי שר באותו רגע.

בשיר "דור" של חנן בן ארי כשהוא מתאר את טענות הדור החדש כלפי הישן הוא כותב: "אלוקים סגור בד' אמות של הלכה". בעיני מי שמסתכל ככה על ההלכה לא הבין את החן, היופי הרב הטמון בה ואת החידוש העצום שהיא מביאה איתה.

אכתוב מה היא בשבילי. היא נותנת לי מרחב בעולם המורכב הזה לחיות בו. היא מחברת בין העולם הגשמי שלי לאלוקים. מצוות עונה (אישות בין איש לאישה שלא דווקא לפרייה ורבייה) היא דוגמה מדהימה לכך. היא נותנת לי 613 דרכים שונות להתקרב לקב"ה, שכולן יחדיו יוצרות פסיפס מדהים. בעיני זה הוא היופי ביהדות על פני דתות אחרות. הפרטים הקטנים שפוגשים אותך בכל חלקי החיים, שמזכירים לך את הקב"ה שנותנים לך להתקרב אליו בצורות שונות.

בעיני העולם הרבה יותר מעניין ומפרה כך, והייתי מציע לשנות את המשפט בשיר ל-"אלוקים לא סגור ב-2 שעות של מזמורים ומיסות, אלוקים פתוח ב613 נתיבים לקבל אותך ולאהוב אותך".

"לחיות כאן ועכשיו" ו"איפה זה פוגש אותי" נוכחים מאוד בעולם ההלכה. זו היא שפתה, היא מבינה שכדי לבנות מכלול רוחני, חזק ומפרה חייבים פרטים, עמל ועבודה. זוגיות טובה (עוד פעם התחלתי לדבר כמו הרב צביקי...) נבנית מאותו ערב שאשתך חוזרת עייפה ואתה אומר לה מילה טובה ומקשיב לה או שאחרי ארוחת ערב אתה שוטף את הכלים או מכניס כביסה, לא פחות מרגעי שיא ואירועים משמעותיים בחיים שלכם. הדברים הקטנים בונים בסיס ומרחב לחיות בו בהרגשת ביטחון ובאהבה.

ההלכה בעיני היא הבחינה הזאת של הזוגיות עם הקב"ה. עולם ההלכה ועולם הנפש של הישיבה לא סותרים זה את זה, להפך, בעיני הם משלימים זה את זה, אמנם הם שונים אך הם נובעים מאותה בחינה. מקווה שתקחו את הדברים לליבכם.

קצת מחשבות על שהות:

זיכרון חזק עולה בי מהחמישית. סדר ניגונים מאוחר בלילה, צביעז, עקיבא, אור. בדיוק מסיימים ניגון. שקט משתרר זמן מה. זמן להתבוננות עצמית, לכיוון הלב. כעבור זמן מה בשקט בשקט מתחיל להתנגן ניגון שקט, איטי. אני זוכר את זה כחווייה מחוננת. השהייה, היכולת לחיות

כאן ועכשיו ולחיות את עצמי באמת באותו הרגע, את הרגשות הפשוטים, להעמיק בחוויה... "בדרך המלך" של האדמו"ר מפיאסצנה מובאת "שיטת ההשקטה" – שהיא דרך על פיו להגיע לנבואה. הרעיון הוא לשבת בשקט, להתכנס בעצמך, להתבונן פנימה, לסלק את המחשבות ולהתמקד במחשבה אחת בעבודת הקב"ה ולהגיד אותה בשקט פעם אחר פעם.

נביא שמקבל נבואה אינו יכול להיות מלא ב"קקופוניה" ובאנרכיה של המחשבות בראשו, הוא צריך שראשו יהיה חלל פנוי לרוח הקב"ה שתמלא את ראשו. הנבואה היא הדרגה הגבוהה של התמזגות נשמתו נפשו וגופו של אדם עם אלוקיו. דבר זה אפשר להשיג על ידי התבוננות, שהייה. איני יכול להסביר בדיוק את החוויה. צריך לחוות את זה בעצמך. עוד לפני הנבואה. השקט יכול להיות גם אמצעי לדברים נוספים. ארלינג קאגה (פילוסוף נורווגי) מספר בספרו על השקט שבמסעו בקוטב הדרומי כמעט ולא נשאר לו ולשותפו אוכל. בזמן הארוחה כשבא לטרוף את מה שקיבל כל אחד אמר לו שותפו לחכות קצת ולהתבונן באוכל לפני שהוא מתחיל לאכול. הוא מתאר שם שכשנגס אחרי כן מהאוכל הרגיש שהוא מחזיק באוצר הכי גדול בעולם.

איפוק הוא גם סוג של שקט. ריק. שהייה. זה פוגש אותי הרבה פעמים בחדר האוכל. מעמיס צלחת, טורף במהירות כדי להמשיך במרוצת היום ובמשימותיו. אבל כלום לא ממלא אותי, אני מרגיש תמיד מחוץ למה שאני עושה. לאחרונה ניסיתי כמה פעמים להתמקד בארוחה עצמה, ליהנות מהטעמים. זה היה מדהים.

השקט מעניק זמן להרהור ולהתבוננות פנימית, לחידוד האמת האישית. בעידן הרשתות החברתיות כשאנו תלויים בתגובות של אחרים ובמה יחשבו עלינו השקט נותן לי לחשוב, מי אני, מה אני אוהב ומה אני רוצה. הרבה תובנות מעמיקות על חיי עלו בי כשהררתי לעצמי.

אני מרגיש שהעבודה שלי כרגע היא למצוא שקט פנימי שלא תלוי בחיצוני. להיות ברחוב הומה אדם אבל להיות מסוגל להפריד בין הפנים לחוץ.

בשנה האחרונה קשה היה עליי להיות בריקודים ספונטניים בישיבה. אני חש שהישיבה מאבדת קצת מהמקום הזה של השקט. הריקודים הספונטניים הפכו לסוג של פלייליסט להנעים את האווירה. אחרי שתי פעמים של שיר משעמם כבר ועוברים לשיר הבא. חבל. בעיני אפשר להוציא מהשירים הללו הרבה אוצרות.

לי לפחות יכולים לקרות דברים גדולים מלשיר "יש עניין שיתהפך הכל" 10 דקות ברצף.

אחד הדברים שהאנשים שהיו בהופעותיו של ר' שלמה קרליבך חזרו ואמרו זה שהוא היה שר שיר אחד ארבעים דקות ושזה שינה אותם.

העולם חיי. הוא חיי הן בציוצי הציפורים, בשדה חיטי הבר שהרוח מנשבת עליו, בפריחות העצים, בקולו של ילד צוחק וכהנה וכהנה. פעמים מעטות חוויתי את החוויה הזאת ופי היה מלא שירה ותודה לקב"ה על הטוהר והיופי.

שקט יכול להתבטא גם במוזיקה. אני גומע בשקיקה את שיריהם של להקות כמו "Of Monsters And Men", "Pink Floyd" והגיטריסט "John Frusciante", כי אני מוצא בהם את מימד השקט שאני צריך.

לחיפוש הריגושים יש השלכות רבות. לקשר שלי, ליכולת שלי להקשיב, להרגיש, לחוות את חבריי באמת, להיות איתם וגם בסוף לקבל מהם, להרגיש שלמישהו באמת אכפת ממני, שמישהו פינה מקום בתוכו לי. חופש טוב. מאחל שנצליח להקשיב יותר ולפעול להבאת גאולת הברית, הדיבור וההקשבה בין איש לרעהו במהרה בימינו.

GAME OVER / לביא סטולוביץ'¹

23:35 שעון קנדה. הסוקטיה בנק ארנה³. 15 שניות לסיום משחק מספר 5 בגמר ה-NBA⁴. יתרון נקודה לגולדן סטייט, שעבורה זהו גמר חמישי ברצף. הכדור לטורונטו, עבור מועדון צנוע זה זו הפעם הראשונה אי פעם במעמד מסוג זה. השעון מתחיל לתקתק. הכדור מחליף ידיים. נראה כי אף אחד לא מוכן לקחת עליו בעלות, לתפוס אותו חזק בשתי ידיים וליצור דברים גדולים. 7 שניות לסיום... זהו. הבאזר נשמע – **GAME OVER**. והשחקנים לא מבינים את גודל הפספוס...⁵

6:36 שעון ישראל⁶. חדר מחשבים⁷, ישיבת מקור חיים. שוק טוטאלי. אי אפשר לעכל⁸. משהו כאן לא הוגן. עושה סבב טלפונים לכל האחים⁹ שמנסים להרגיע למרות שגם להם קשה¹⁰. אהדתי טורונטו מהתחלה. ואני פשוט לא מבין. איך?!

הגעתם אל דפי ההיסטוריה אבל שפכתם את הדין, הגעתם אל הבאר אבל נרתעתם מההשתקפות בה¹¹. הרי אדר ב' יש פעם בשלוש שנים¹², אין תקציב לעוד מגשי כסף.

¹ המאמר הוא רציני לגמרי אך ההערות יוקדשו למי שמחפש קורטוב הומור או לא יודע מה זה NBA.

² טיפה קרדיט לברנר, שעשה ממש שום דבר. סתם, הוא נתן את הרעיון לכתוב (רפרנס!)

³ אולם הכדורסל של טורונטו ראפטורס.

⁴ גמר ה-NBA משוחק במתכונת של הטוב מ-7 כלומר הקבוצה הראשונה שמנצחת ארבעה משחקים מנצחת את הסדרה כולה וזוכה באליפות ה-NBA. השנה התמודדו בסדרת הגמר גולדן

סטייט וורירס וטורונטו ראפטורס. כרגע 1-3 לטורונטו. עוד ניצחון אחד.

⁵ רק כדי לסבר את האוזן, הצפי היה 0-4 לגולדן סטייט. באנגלית clean sweep.

⁶ שעון קנדה הוא שבע שעות אחורה...

⁷ לפני הגמר נדרנו שלא נראה שום משחק בפלאפון. זה לא לרמתנו. מישהו צריך את הסיסמא לרימון?

⁸ ניתן לראות את הנזקים בפרפרן על הכיסאות בחדר המחשבים.

⁹ וידידיה פסל.

¹⁰ למי שתוהה למה כל המשפחה שלי ערה בשעה הזאת אני אתן דוגמא: אחותי בת 21 מאמנת כדורסל במקצועה. ולא, תפסיקו לשאול את זה, היא יותר דוסה ממכם. אגב דוסה, אני בערך מאמין בזה שספורט זה חלק אינטגרלי מעבודת ה' שלי.

¹¹ ההשתקפות העתידית. מחזיקים בגביע.

¹² בבחינת "לא כל יום פורים".

הרכבת עוד חיכתה בתחנה אבל פחדתם לעבור דרך הקיר¹. הכדור עבר לידיים שלכם אבל שמטתם אותו, ביחד עם האחריות. הרכבת דהרה משם. הכדור נזרק אל על.

ביחד עם העגלות וכלובי הינשופים², הם פגעו לי ישר בפנים. **10:00** שעון ישראל. "א 2 בגרות בתושב"ע. עדיין כואב. המום³. לא מנסה אפילו לאתר את מאגר המידע הנדרש בתוך המוח. רק קורא את השאלות ונותן להם להצטרף לקושיות שלי. מצוות תלמוד תורה. כיצד מסביר ספר החינוך את הבעייתיות באמירה "לכשאפנה אשנה".

בום! הבנתי! אולי אתה בסוף לא תפנה, אתה צריך לקבוע עיתים לתורה. אסור לך לתת למציאות⁴ לקבוע לך את סדר היום. אחרת הבאזר יישמע. Game over. אתה לא תלמד. צריך להיות מוכן לכל שביב הזדמנות שהיא תזרוק לך ולנצל אותו עד תום.

לכן כעסתי על השחקנים, הם נתנו למציאות לשחק בהם וכך אבדו את השליטה במשחק שלהם.

אבל אני לא טועה בדיוק באותה טעות? אז מה אם הם הפסידו? זה לא אמור לקבוע לי את מצב הרוח ובטח שלא את תעודת הבגרות. אני תופס את עצמי בשתי ידיים ומטביע בעוצמה לפני הבאזר.

כשראיתי את הנושא של היוצמ"ח הבנתי שניצחתי, אפילו שכנעתי את המציאות לבוא לקראתי⁵. אני כותב על זה. שום דבר לא הכין אותי למה שהגיע. טורונטו ניצחה במשחק 6. ואישיותי מתפצלת. מהצד החיצוני אני קופץ משמחה ולא מפסיק להשתולל⁶ אבל בפנים אני חושב שזה לא

¹ רפרנס! מי שלא קרא הארי פוטר יכול לעצור כאן.

² אם עדיין לא עצרת אז עכשיו.

³ אפשר להוסיף גם עייף? בכל זאת שעתיים שינה בלילה...

⁴ ניתן להמיר את המילה 'מציאות' במילה 'השגחה' לפי הצורך.

⁵ בכך שבחרו את הנושא שלי.

⁶ עם מלא גלידות פופקורן וגילעד אחד [טוב יש לו תירוק, היה סיום במחצית (אנו משכימים והם משכימים)?].

פייר כבר לא מגיע להם. הם מצאו מוצא, ואני אבדתי את שלי. הפסקתי לכתוב.

שיחה של הרב דוד למחזור. סיפור לא מוכר של רבי נחמן. הרב מדבר על הבדל מהותי בין עקרון ההזדמנות השנייה ביהדות לבין שיטת משרד החינוך והנצרות¹, מועד ב'. "אני לא שמעתי אף אחד אומר: המגן שלי ליום כיפור לא משהו. אז אני אגש ישר להושענא רבה. אבל אחרי תעצומות הנפש של היום הנורא, מגלים לך שגמר החיתום הוא בהושענא רבה. עד החטא יזהירו אותך ממנו ויתעקשו על חומרתו. וברגע שאחריו, יעודדו אותך ויגידו שניתן להשתפר. יש עוד מועד א' לא מועד ב'." אז טורונטו טעתה, היא בטחה בתקנון² אבל אז במקום להגיד מועד ב' ולשכוח מהכול. היא החליטה לתקן. עוד מועד א'.

הקיץ עומד לפתחנו, זה זמן מדהים. אפשר לעשות בו אין ספור דברים משמעותיים³.

לקבוע עיתים לתורה. לקבוע עיתים. לקבוע. לקבוע למציאות במה אנחנו רוצים להתקדם בחופש. אם לא נהיה אגרסיביים כלפיה, היא תשטה בנו. תעביר את הכדור בין רגלינו⁴. ואז ישמע הבאזר⁵. יעיר אותנו מהחלומות הלא כתובים שלנו. בואו נגמור עם המשחקים המטופשים.

כי אחרת – GAME OVER.

¹ בן אדם בא לכוזר ואומר לו גנבתי טויוטה, כמה אני צריך לשלם? עונה לו הכומר 250 שקל. שולף הגנב 500 שקל ואומר, הסובארו של השכן כבר קורץ לי.

² יהיו לה עוד שני משחקים לזכות באלופות.

³ לרב גילעד (מי ששם לב לסתירה, יש בNBA ויש בתורה) יש רשימה של 100 דברים ממש חשובים לעשות בחופש הגדול.

⁴ פלאפון, שינה, סרטים.

⁵ במנגינת "כולם מקבלים"

מתערב אתכם אנשים יקרים, שאין אחד שלא קרא הארי פוטר בישיבה. סתם בטח שיש. אבל אין מישוהו שקרא את הארי פוטר ולא דמיון, אפילו בקטנה, רק לפני השינה – איזה אדיר היה אם היה הוגוורטס אמיתי. יודעים מה – יותר טוב! הוגוורטס לדתיים! כן זה ליגה אחרת. היה שם בית מדרש עצום ואוכל כשר והיה לכל אחד שרביט עם מלא קסמים... אבל הכול היה לפי היהדות.

גם אני מהקוראים את הסדרה בפעם ה-15 וחצי. ומהמפנטזים. כי איזה כיף היה אם יכולנו לשנות הכול בהינף שרביט, תוך כדי שאנחנו מתעלים בתורה. והיינו נלחמים בכל מיני וולדמורטים כאלה ומרגישים סיפוק אדיר תוך כדי שאנחנו מצמידים את הכיפה עם הסיכות...

בואו רגע ניקח את החלומות האלה ונסתכל עליהם ככה. קיבלנו עולם מלא בקונפליקטים, בסניף, בפוליטיקה, באהבה, בעצב... כשאני רואה בחדשות שמישהו נרצח בגלל סכסוך ירושה, או שפוליטיקאים מדברים לשון הרע חופשי, או איזה מישוהו ששמתי לב שהדברים בפלאפון שהוא רואה משפיעים עליו...

אז אפשר לפנטז על ניצוצות אדומים שמעיפים גלימות היעלמות. ועל חיות מחמד שמביאות לי דואר.

אבל עד כמה שזה הולך להישמע קלישאתי, ואם זה נשמע לכם קלישאתי בבקשה תקראו את זה עוד כמה פעמים עד שתצליחו לחשוב על זה לעומק...

באמת באמת שהקסם נמצא מאוד קרוב.

ולגורם לשבט בסניף לא לדבר בציניות אחד לשני למשל... או לשרוד עוד מטרה שהצבתי לעצמי... זה לא פחות קסם מאשר לנצח את אוכלי המוות.

זכות הורים, שערי צדק, לתת אהבה, להדריך, להתנדב במד"א, לשחנ"ש
עם חבר על פק"ל...

כי יש הרבה דברים לכשף בעולם האמיתי לפני שנעבור לפנטז על קסמים
דמיוניים.

ואם נחשוב עליהם באמת, הם קסם. הגדרת הקסם היא שינוי.
דבר שלא היה לפני שהתערבנו בו. דברים שמשפיעים ומשנים את
המציאות. המציאות הייתה פגומה – ואנחנו תיקנו אותה.
באמצעות כוחות קסם של השרביט שבנינו אי שם בפנים.
שנזכה להוגוורטס לדתיים.

"לא תפחד" / אלחנן ורגון

אל תפחדו. אל תפחדו להתנהג כמו חמשושים. אל תפחדו להיות צולערים. אל תפחדו לא להיות צולערים. אל תפחדו להתנדב. אל תפחדו לא להתנדב. אל תפחדו לעשות סרטון לערב הופעות. אל תפחדו לא. אל תפחדו לזרום. אל תפחדו להשתגע. אל תפחדו להישאר נורמלים. אל תפחדו לשבז. אל תפחדו לשמוח. אל תפחדו להיות עצובים. אל תפחדו להיות שבורים. אל תפחדו להיות שלמים. אל תפחדו ללמוד תורה. אל תפחדו לא... אל תפחדו לקחת סמים. אל תפחדו לברוח. אל תפחדו ללכת, לרוץ, לקפוץ. אל תפחדו לשבת. אל תפחדו להיות לבד. אל תפחדו להיות ביחד. אל תפחדו להתבודד. אל תפחדו לא... תפחדו.

תפחדו מלהחמיץ את עצמכם. תפחדו מלהדחיק את נשמתכם וליבכם. תפחדו מלקחת את התורה כסם המוות. תפחדו מללמוד, בשביל כבוד. תפחדו מללמוד, בשביל שתכבדו את עצמכם. תפחדו מלהחמיץ את החבר השבור שלידכם. תפחדו מלא לסיים את התיקון שלכם בעולם. תפחדו מהאפשרות, שהמשיח שלכם, לא יגיע. תפחדו מלשקר לעצמכם. תפחדו מהשקר שאנחנו חיים בו. תפחדו מלהדחיק את החטאים. תפחדו מהאפשרות, שאולי לכם יש את האפשרות, להיות המשיח, של האיש שלידך. תפחדו מהקריירות, כי אפשר לצייר עליה צלב, תפחדו מאש של שקר וגיהנום. תפחדו על ההווה של האומה. תפחדו על האיש השבור שאין לו אלוקים. תפחדו על החבר לחדר שבדרך.

כי אתה התיקון של העולם שלך. בידך הבחירה לשבירה או לתיקון. גאון עוזון, ר' נתן מנעמירוב אמר- "מיין משיח איז שוין דא" המשיח שלי כבר כאן. אני כבר כאן. אם אני כאן, הכול כאן. והדרך היא רק על ידי

אמת. לא לוותר לעצמך, לא לברוח לסם המוות שמתבטא בשתי דרכים. תאוות העולם הזה, והתורה. על אותו ר' נתן אמרו, שהיה אכזרי לעצמו כמו חייל קוזקי.

ולדבר, עם עצמך, כי זה הבן-אדם הכי רחוק ממך שיש. לברר עד לנקודה הכי קטנה ומעצבנת, מה אני רוצה. מי אני.

"ויש הר, ועל ההר עומד אבן, ומן האבן יוצא מעין,
 וכל דבר יש לו לב,
 וגם העולם בכללו יש לו לב,
 וזה הלב של העולם הוא קומה שלמה עם פנים וידיים ורגלים וכו',
 אבל הצפורן של הרגל של אותו הלב של העולם הוא מלבב
 ("הארציקער") יותר מלב של אחר.

וזה ההר עם האבן והמעין הנ"ל עומד בקצה אחד של העולם וזה הלב של העולם עומד בקצה אחר של העולם,
 וזה הלב הנ"ל עומד כנגד המעין הנ"ל
 וכוסף ומשתוקק תמיד מאד מאד לבוא אל אותו המעין בהשתוקקות גדול מאד מאד, וצועק מאד לבוא
 אל אותו המעין, וגם זה המעין משתוקק אליו.^{1 2}

¹ סיפורי מעשיות, שבעה בעטלירס, ר' נחמן מברסלב.
² אשמח לשאלות תהיות מחשבות הגיגים הרהורים וחרחורים.

SHOOT / נהואל פפה ואחד מהמערכת

דמיינו תלמיד ואיש צוות יושבים בשיר השירים, עם פק"ל קפה, טלפון עם ספוטיפי, מחברת ועט.

הראיון הזה לא נכתב ככה. שלחתי לנהואל שאלות במייל והוא החליט איך לענות וכמה.

הטיקים/זוטות/שליפות/חטיפות של נהואל

(1) רקע

וואו זה ארוך... בית חולים מאיר כפ"ס, שבת קודש י"ח כסלו תש"נ, 3 קילו 300, אשדוד, תיכון אלונים, מקיף ח', עבודה במפעל אריזה, פיטורים, עבודה במחסן קרמיקה, צבא, שיריון? כלא 6? מג"ב? חיל הים, ריתוק, שבת בבית כנסת, היה כיף, אח"י תרשיש אימת הים, מסורתיים ספרדיים, היה כיף, הפלגות לקפריסין, טורקיה, סוריה, מצרים, תימן- לא היה כיף, מרמרה, פרנקופ וכו', קבע – אחלה כסף, שחרור, כיפה, תפילין, הרשמה לאוניברסיטה, עוזר נהג משאית (כמו רמ"ש רק נמ"ש), ישיבה? טיול בחו"ל? מכון מאיר, שנה, שנתיים, וחצי... טוב נו נלמד בהרצוג, מלגה + מכון מאיר + סדרן/מאבטח במשחקים של בית"ר.

(2) מה הביא אותך לישיבה?

במקרה ראיתי מודעה תלויה

(3) מה הפתיע אותך פה?

שאין פה אתיופים

(4) מה לא אהבת?

שאין פה אתיופים

(5) יש לך ביקורת על הישיבה?

אין פה אתיופים

(6) למה לעזוב?

אל תספיד אותי עדיין

(7) אתה יכול ככה לסכם מה עברת בישיבה?

עברתי את זנטון, עברתי את רוטשילד, עברתי בקיבוץ ב7:40, עברתי דרך ניגונים שבעבר לא כל כך התחברתי, עברתי מטלפון טיפש לטלפון חכם, עברתי על פני כמה חבר'ה בצומת הגוש, עברתי כמה תפילות ראש חודש ארוכות כמו הגלות, עברתי כמה שיעורים עם כמות חד ספרתית של תלמידים, עברתי מכיתה אחת לשנייה, עברתי שבת הורים מרשימה, התחלתי לעבור הרבה יותר על הפשט של הסוגיה, עברתי כמה דייטים מהצעות של תלמידים, עברתי משבר – עבר די מהר, עברתי כישלון מפואר ב101 והתאוששות מרשימה, ממש לא יודע דרך איפה עברתי במחנה גיבוש – כי ככה זה כשנותנים לרפאל שאנאנס לנווט, עברתי הרגע על לשון הרע, עברתי תיאוריה נקווה שנעבור גם את הטסט (:

(8) הישיבה לדעתך – מדרדרת או משתפרת?

הישיבה משתפרת בדרדור אנשים לעבר היותם דתיים יראי שמיים *ה' ישמור ויציל*, מזל שיש מחזור אחד שזה לא עבד להם.

(9) שאלה שהיית רוצה שאשאל אותך?

למה אתה עדיין לא נשוי? למה אתה לא עושה משהו עם החיים שלך? למה לא ללכת ללמוד הייטק? האם לפתוח חברת סטרטאפ בחינוך שלא תשנה דבר ולגרוף מיליונים??

(10) לסיום?

תאכלו הרבה ירקות, תפסיקו להתלונן על האוכל, תאהבו את חברים שלכם ואל תתנו לאנשים לעזוב בקלות.

(11) תודות למישהו?

לרב אבאל'ה ולג'ונס מילסטון.

1. קיבוץ גלויות וזהות ישראלית

כל מי שלומד אזרחות – לפחות בכיתה י"ב, או שמביט על החברה הישראלית כיום רואה שאנחנו דור של קיבוץ גלויות וגיבוש זהות ישראלית. כלומר, מהקמת המדינה, ואף לפני כן בשנות הישוב, הגיעו יהודים משלל הפזורות שבהן חיו, כך במשך שנים רבות, אך נראה שנדרשו כמה עשרות שנים בכדי ליצור סוג של זהות ישראלית, המתקבצת מכלל השורשים של היהודים בארץ ישראל. כך, שהיום ניתן למצוא ברסלברים אדוקים שאבותיהם חיו שנים רבות בארצות האיסלאם, או אשכנזים המנהלים חיים מסורתיים – זהות שאפיינה בעבר רק ציבור שהגיע מארצות האיסלאם: כלומר – ארץ המוצא משחקת פחות ופחות תפקיד בבניית הזהות. בעבר היותו של אדם ממוצא פולני, יקה, עירקי, ג'רבאי, ליטווק, תימני – או כל מוצא אחר – איפיין אותו לרוב באופן מסוים, והיום מוצאו של אדם תופס משקל פחות באופיו, מעשיו ומנהגיו של הישראלי המצוי.

והנה, בניגוד למה שנכתב עד כה בפסקת הפתיחה למאמר זה, ברור כי שורשיו של אדם עדין משחקים תפקיד. הרב דוב, כידוע, הגיע ממשפחה חסידית, וכל המבקר בערבי הפיוטים אצל ר' אוריה נאור מרגיש את שורשיו.

בטיול בו טיילתי לאחרונה ראיתי מחזה מרהיב. שביל הג'פים עליו הלכתי נחצב בצלע ההר. החציבה הורידה באופן גס נתח מההר, וחשפה תמונה שלרוב איננו רואים. בצלע ההר ראיתי עץ, שחציבת השביל חשפה את מערך השורשים הנרחב שעד כה שכן מתחת לפני השטח. מעל פני האדמה ניצב לו עץ אורן בגודל בינוני, ומתחת לפני השטח ניתן היה לראות כעת מעין "עץ מראה" - ענפים שורשיים שנאחזו באדמה,

שורשים שהם היסודות של העץ מחד, והאיברים דרכם הוא יונק מים ומזון מאידך.

במאמר זה אבקש להתייחס להיבט מסוים בשורשיי שלי, ובתרומה מסוימת שהדבר יכול לתת למערך ישיבת מקור חיים.

2. אני מתנגד (!)

אני מתנגד. כלומר, אני מתפלל בבית כנסת עם אוריינטציה די חסידית, מלמד – לימודי חול – בישיבה חסידית, ולא 'מתנגד' בפן המעשי המילולי-מעשי של הפועל, אך עדיין שורשי המרכזיים (למעט ענף צ'רטקובי אחד) הם ליטאיים מתנגדיים בהחלט.

בשורות הבאות ארצה לנסות ולהדגים מעט במה מתבטאת "מתנגדיות", ואחר כך נמשיך ונראה כיצד הדברים משתלבים בשהייה רבת שנים בישיבת מקור חיים.

3. מה זה "מורמ"ת"?

עד כמה השורשים שלי מתנגדיים? בצבא יש מושג בשם סיפורי מור"ק – מורשת קרב. אנו עכשיו נספר כמה סיפורי מור"מת – סיפורי מורשת מתנגדים:

סבא שלי, אבא של אבא שלי, נפטר לפני כשנתיים, בארה"ב. סבי וסבתי, כשהזקינו, עברו מהבית שבו גרו שנים רבות לדירה קטנה יותר, וכן עברו בית כנסת. בית הכנסת ששכן במרחק הליכה – של זוג מבוגר – מדירתם החדשה הוא בית כנסת ברוח חסידית. לא התאפשר לי לנסוע לניו יורק לשבעה, אך לאחר כמה חודשים – בחופשת הקיץ – נסעתי לביקור. כשפגשתי את דודי הוא סיפר לי כי רב בית הכנסת הגיע לשבעה לנחם, ובסוף הביקור, לפני צאתו, אמר הרב החסידי כי לתחושתו, לסבא שלי, בעומק, הייתה "נפש חסידית".

דודי נפגע עד עמקי נשמתו: בשם סבי ובשם המסורת המתנגדית המשפחתית. כשסיפר לי דודי את הסיפור, כמה חודשים לאחר שהתרחש, יכולתי עדיין להרגיש את העלבון העמוק והצורב שחש דודי, עלבון שביטא בשם סבי ז"ל. סבא שלי היה מתנגד גאה, וטענה שהייתה לו נפש חסידית הייתה נחשבת בעיניו כפגיעה חמורה.

מורמ"ת נוסף: לפני כמה שנים לימדתי בישיבה תלמיד מסוים. הוא היה מיוחד וטוב, אך עוד משהו שיחד אותו היה העובדה שסבא שלו היה בעבר מורה של אבא שלי. מאבא שלי שמעתי, בגאווה רבה, כיצד פרופסור זה, שלימד יוונית עתיקה, הקפיד לקיים את שיעורו בכל מצב. לעיתים העביר שיעור לשניים או שלושה תלמידים, והאגדה אומרת שהעביר שיעור אפילו אם תלמיד לא נכח בכיתה. זה מתנגד!

מורמ"ת אחרון - טרי טרי. אבי שלי, לאחר 40 שנות הוראה - העביר לא מזמן את שיעורו האחרון באוניברסיטה לפני יציאתו לגמלאות. לכבוד המאורע אורגנה לו מסיבת הפתעה בשיעור עצמו - והכניסה שלו לכיתה הוסרטה והופצה בקרב בני המשפחה. בסרטון רואים את אבי נכנס לכיתה, כולם מוחאים כפיים, ועל השולחן עוגה וכיבוד, ובלונים ממלאים את הכיתה. אבי אכן הופתע - אמר תודה - ומיד אחר כך הביט בציבור התלמידים, כשנראה שהוא מחפש מישהו. "אני מקווה שאבי פישמן כאן", אמר אבא שלי. מי זה אבי פישמן? מסתבר שאבי פישמן הוא הסטודנט שהיה צריך להעביר באותו היום שיעור, כחלק מדרישות הקורס. "בכל זאת צריך להעביר שיעור היום", אמר אבא שלי - לפני שהתייחס לאירוע שבו הוא מסיים ומסכם ארבעים שנות הוראה.

4. ומה אנו למדים מכל זאת?

ובכן, סיפור המעשיות שלי טובים ויפים, אך כיצד הדברים קשורים לתלמידי ישיבת מקור חיים דהכא? ארצה להדגיש, על רקע המור"מים, ניגוד הקיים בין התפיסה החסידית לתפיסה המתנגדית.

נראה, שאצל החסידים עולם הלימוד הוא כלי – כלי לעבודת ה'. לכן, בימי חמישי ניקח חלק מזמן הלימוד ל"לקראת שבת", וכן בלימוד נבקש ללמוד דווקא תכנים התורמים לדבקות. בהמשך לאותו הקו, כאשר לכאורה הלימוד אינו תורם ליראת ואהבת ה' שלנו ננסה למעט בלימוד שכזה. בנוסף, בעולם החסידי, כך נראה, האדם קודם ללימוד. הפתיחות והסגירות בבקרים בישיבת מקור חיים באות לכאורה לפנות אל האדם, ואינן לוקחות חלק בעולם ה'לימוד' הקלאסי.

אצל המתנגדים, הלימוד הוא מהות בפני עצמה. כשפרופסור פלדמן מגיע לכיתה הוא ילמד את השיעור למרות שאין תלמידים – כיוון שהלימוד בפני עצמו קיים ועומד. אבא שלי ידאג ראשית להתנהלות השיעור – למרות הרגע המרגש של סיום עשרות שנות הוראה כיוון שהלימוד תופס מקום בפני עצמו.

וכאן אנו מגיעים – כמובן – אל לימודי החול בישיבת מקור חיים – ויש להתייחס לדברים בעדינות. באופן עקרוני אף אני מסכים לתפיסת "יראת ואהבת ה' במרכז", וכן לתפיסת "האדם במרכז". אך, ואולי היה מקום להתחיל כאן מאמר חדש ולהרחיב בעניין, נראה לי שלפחות בעולם התיכון – עולם לימודי החול ביתר דיוק – יש מקום לתפיסת ה"לימוד לשמור".

בפעם הבאה שאתם מגיעים לשיעור תיכון (אשמח אם זה יהיה בשיעור שלי) נסו לזכור שאנו נמצאים בעולם של קיבוץ גלויות, ואמנם אנו בישיבת מקור חיים החסידית, אך גם למתנגדים, ולתפיסה מתנגדית – יש מקום – אפילו בישיבת מקור חיים.

ונדליזם // למה לא לקשקש על שלטים / שחר פרקש ואלחנן בן עוליאל

ההומור שלכם פשוט מדהים. מפה ישר לסטנדאפ. ואין מה לעשות, אתם פשוט מוכרחים לבטא את זה איכשהו. להעניק לעולם מעט מבדיחותיכם המבריקות.

והדרך הכי טובה, כמובן, היא – לכתוב על שלטים. מבריק. גאוני. לשתול את פניני ההומור המוצלח (?) שלכם בצורה אנונימית שלא חושפת מי אתם. כן. זה נורא מצחיק. רצח. אחד הקורעים. איך חשבתם על זה? הכי טוב שלכם עד עכשיו. ממש.

כנראה שניחתם לא רק בחוש הומור משובח, אלא גם בראש מבריק שיודע לבטא את ההומור הזה בצורה כל כך טובה ויצירתית! עד שרוב הקוראים של ההערה/תגובה/הומור משובח/פנינה שחשבתם עליה במקלחת וכל דבר אחר שאי פעם נכתב על שלט, פשוט מתים מצחוק. (נכון לכתובת שורות אלה אם נגיד תלך לטיול קצר בפורום שירותים, עיניך יפגשו פנינת הומור משובחת מאין כמותה, כתובה בעט ירוק על שלט פרסום למחברות)

אז זהו... שלא. זה אולי לא רעיון עד כדי כך חכם. יכול להיות, אם להגיד בעדינות, שזה לא כל כך מצחיק. יכול להיות שמי שעובר ליד השלט הזה לא ממש יתפקע מצחוק. אולי, רק אולי, זה עלול אפילו... לעצבן משהו. נגיד, למשל, את מי שכתב את השלט הזה. תחשבו על זה קצת לפני שאתם כותבים. יש בזה גם צד חזק של ונדליזם. אם יש לכם משהו ממש חשוב להגיב על שלט שראיתם תלוי בפורום שירותים, אין שום בעיה! קחו דף, עט ונעץ, וכתבו כל מה שעולה על רוחכם ותלו אותו על נעץ בקרבת השלט המקורי (כל עוד מדובר בדברים התואמים את רוח הישיבה).

ייתכן שכבר שמעתם הערות מעין אלו, וייתכן והנושא כבר הועלה באגרסיביות לתשומת לבכם מספר פעמים, אך בכל זאת נשמח אם הפעם (לשם שינוי) תנסו לפענח מעט את המסר של המאמר (רמז: **לא לכתוב על שלטים**) ולהפנים אותו, כי יכול להיות שזה לא הדבר הכי מצחיק שתוכלו לעשות.

אנחנו מקווים שלא פגענו באף אחד ושהצלחנו לגרום לכם לחשוב קצת על הנושא. תודה ולהתראות.

תורה, עבודה ומי שביניהם / שלו אדלמן

הר"מים בישיבה נוהגים בדרך כלל שלא להביע עמדה חד משמעית בעניינים שעל סדר היום. נדירות הפעמים שר"מ יעביר פתיחה על נושא פוליטי/חברתי/לאומי שנמצא בכותרות, או שמדריכים יעבירו פעילות בנושא.

אבל, בערב הופעות השנה, במהלך הסרטון "סליחה על השאלה", נשאלה השאלה "בני עקיבא, עזרא או אריאל". לפתע רוב ככל הר"מים הביעו עמדה חד משמעית שהם תומכים בבני עקיבא. ישיבה יקרה, זה מעצבן.

זה מעצבן שהרב דוב והרב דוד נותן טו"שי מישמער למסע בירה של בני עקיבא, אבל למסע גרעין של עזרא לא.

זה מעצבן שהרב דוד יכול לתת דרשה לכבוד שבת ארגון של בני עקיבא, ולסיים באמירת "בברכת חברים לתורה ועבודה", אבל לא להתייחס לאף שבת ארגון אחרת.

זה מעצבן שמבטלים מישמער בשביל לילה לבן של בני עקיבא, למרות שרק 140% מתלמידי הישיבה פעילים בבני עקיבא. זה מעצבן.

תמוה בעיניי למה דווקא בנושא של תנועת נוער יש הכרעה כל כך ברורה לישיבה. העובדה שהישיבה מביעה תמיכה בתנועה מסוימת מוכרחת לפגוע במי שפעיל בתנועה אחרת, ואף על פי כן הישיבה מביעה תמיכה בבני עקיבא. ישנם הרבה נושאים אחרים שיש מקום להביע בהם דעה חד משמעית (עמונה, חזון, בחירות וכיו"ב) בלי לפגוע באף אחד. קצת מקומם שדווקא בנושא רגיש זה הישיבה נוקטת עמדה.

¹ לפני כמה שנים הישיבה עשתה סקר ואלו היו התוצאות. בהתחשב בכך שיש 3 תנועות נוער דתיות 40 אחוז זה ממש לא הרבה.

שירה

מחשבותיו האחרונות של צ'סטר בנינגטון² / משגב יוסף

בית א':

לחלקנו יש הורים
ולחלקנו לא
חלקנו מוקפים בחסדים
וחלקנו בעוולות
וחלקנו עוד חושב שלחלקנו אין כאב
אבל האמת שדווקא יש לו

פזמון:

אני לא אתי'אש
אני לא אתרגש
אני אסתדר בעצמי
אני אקפא את דמי
אני לא אתרוצץ
אני לא אתרץ
אני פשוט אתרחק עד שאסיר כל ספק

בית ב':

חלקנו מאושרים
וחלקנו פחות
חלקנו עם עצמם שלמים
וחלקנו בחתיכות
וחלקנו עוד חושב שהוא שונא את הכאב

² סולן להקת "לינקין פארק". התאבד בשנת 2017.

אבל האמת שדווקא היפוכו

פזמון:

אני לא אתי'אש

אני לא אתרגש

אני אסתדר בעצמי

אני אקפ'א את דמי

אני לא אתרוצץ

אני לא אתרץ

אני פשוט אתרחק עד שאסיר כל ספק

שיר טוב / שחר הלל פרקש

שיר טוב

זֶה שִׁיר שְׁנִקְדָּת

וְשִׁמָּת

אֲנִיטֵר בְּמִקְוֵי מוֹת הָלֵא

נְכוֹנִים

אורח מיוחד / אוריאל גרינבלט

יש עניין כזה, שלסופי שנה יש ריח
מין אווירה כזאת שהיא כמו אורח
ואני, אני עדיין לא החלטתי אם הוא נחמד
או שהוא סתם איש זר ללא מעמד

לפעמים, הוא יזכיר לך ימים יפים
ואז תראה אותם, ברוחך מתעופפים
אבל יהיו הזדמנויות שהוא לא יהיה סבלן כל כך
בלי להסס, הוא יגרום לך להרגיש קצת מלוכלך

בסופו של דבר, כולנו לפעמים מתגעגעים אליו
למרות שאנחנו שוכחים את מעשיו ומעלליו
במקרה, אני חושב שהשנה הוא כבר הגיע
אז קבלו אותו! הנה, אני שומע מחיאות כפיים ביציע...

* / מִישׁוֹר רוֹזֶנְבֵּרֵג

רציתי לשתף מעומק הלב
משהו שמעיב על מצב רוחי השליו

אמנם לא נעים כל כך לומר
אבל אני פונה לאנשי צוות בעיקר

בעוד שאותנו מחנכים ומזהירים,
לתכנן מראש לוחות זמנים,
הנכם מפרסמים, לא מעט פעמים, לר"זים מאוחרים,
ערב לפני, או באותו היום בבוקר, ברגעים האחרונים.

מפריע לי המצב ולכן העליתי זאת על הכתב,
משהו מעומק הלב שמעיב על מצב רוחי השליו.

אבקש מכולכם קצת התחשבות,
אכפתיות, דוגמה אישית ונתינת חשיבות,
גם להשתדלות שלי, שלנו התלמידים, לסדר מראש לוחות זמנים,
בתפילה לעתיד טוב יותר וחיים טובים ומכווננים!

למה ר"מים צריכים לתת טו"שים / עומר בן דוד

הכול התחיל בזה ש:
לא קיבלתי טו"ש
אז עקץ אותי יתוש
הרגתי עוד יבחוש
והמרק פה לא בחוש
עדיף פירה כתוש
או אפילו דג כחוש
הסכך לא תלוש
ולא עבד התלוש
הוא היה חסר מימוש
כי לא היה ביקוש
אז הרגשתי קצת תשוש
ונהייתי די פרוש
הפכתי לגרוש
ולמדתי קצת בגוש
הפסקתי לראות בחוש
כי לא היה שום אישוש
בבטני התחזק רשרוש
הרעב ללחם היה אנוש
את הבצק צריך ללוש
כי בלי זה הוא קרוש
לא שווה אף גרוש

ועם טעם של במבה שוש
איזה קשקוש
מהודו ועד כוש
עדיף להינשא לבוש
או להיות חסר לבוש
אך בגלל השיבוש
החיים חסרי שימוש
אז אכלתי לפני קידוש
ועשיתי סלפי מווווש
עברתי קצת חימוש
בשביל לעצור את הכיבוש
ובקדושה היה שילוש
אבל הרגשתי די חמשוש
יצא לי עוד עיטוש
וכל זה רק בגלל האי-טוש

הוא אח שלי / אריאל ברנר

"תראה את החרדי הזה שעוקף בתור לקופה
והוא גם בטוח עאלק לומד בישיבה
בצבא הוא גם בטוח לא היה
והוא מתקלח פעם אחת בשנה"

"לא הבנתי בכלל על מי אתה מדבר
על אח שלי הזה שטיפה ממהר
שאולי אשתו עכשיו בבית חולים
והוא ממהר להאכיל 14 ילדים
אז נכון שהוא לומד ולא עשה צבא
אבל אנחנו לא נשרוד אפילו יום אחד בישיבה
אז באמת שלא מבין על מי אתה מדבר
אני רואה מולי את אח שלי לא מישו אחר"

"אוקיי אז אני מבין שאתה משחק אותה צדיק
אבל מה תגיד על זה שמאחורה סוחב תיק
עם הקוקו הארוך והמכנס המוזנח
ההומלס הזה הוא בטוח לא מוצלח
בחנות אין לו בכלל מה לעשות
שיחזור לרחוב ויקבץ נדבות"

"אני לא יודע מה אתה רואה מול העיניים
אבל בדיוק מלאך כזה עצר לי טרמפ לפני יומיים
אמנם הוא נסע לירושלים ואני לגבעת זאב
אך הוא לקח אותי עד הבית עם כל הלב
ובאמצע הדרך כשפתאום ראינו תאונה
הוא הראשון שעצר וקפץ להגיש עזרה
אז נכון שהוא לא הבן אדם שהכי הצליח

אבל גם הוא בשבילי הוא אח"

פתאום צעק עלינו המוכר ניט סליחה

יכולים אתם מתקדמת בתור בבקשה

"מה נראה לו בכלל חתיכת רוסי"

התחיל מיד ללכלך עליו חברי

מיד אמרתי לו "תעצור תעצור

אני יודע מה אתה רוצה לחפור

הוא אכן לא ליטף את המוצרים

ומהקמח נשפכו לו כמה גרגירים

אבל בוא נראה רגע את הצד שלו

שהחיים לא ממש היו לטובתו

בראש עדיין רצות לו נוסחאות

מימים שכבר עברו ותקופות נפלאות

אבל פה בארץ הוא לא רואה ברכה

מפרופסור לטילים למוכר בשכונה

כל זה בגלל ציונות ורצון

תדע לך שהוא גם נקרא אסיר ציון

אז לא כל אחד הכי נחמד

אבל הוא אח מאוד מיוחד"

תוך כדי שאנחנו יוצאים מהחנות

אנו רואים בצד ימין איזושהי התקהלות

עוד לא הספקתי למחות בעדו

חברי בשלו כבר פתח בנאומו

"טפו תראה את זאת עם השלט

שלום עכשיו, אה? יא מטומטמת

חתיכת שמאלנית צמחונית מסריחה

תחזרי לאוגנדה בוגדת במדינה

העיקר על דו קיום לנו היא מטיפה
אבל צבע עור של ערבי היא לא ראתה"
"אחי אחי אחי אחי
תזכור שאתה מדבר פה על אחותי
מישהי שעושה את מה שהיא מאמינה
כל מה שהיא רוצה זה את טובת המדינה
מישהי שאחרי האידיאלים שלה הולכת
גם אם יש אנשים שחושבים אחרת
נכון אחי שהיא לא אוכלת חיות
תראה איזה יחס לכל הבריות
יש גם בריות שלא צריכות להיות באיזור
ואפילו להם היא ממש רוצה לעזור
תדע לך שעם האחות הזאת אני לא מסכים
אבל הכוונה שלה זה אכן דבר מדהים"
אז תדע אחי שנייה לפני שנפרדים
יש לי משהו שחשוב לזכור בחיים
במדינה שלנו חיים המון סוגים
כל כך רבים שונים ומגוונים
שמאלנים דתיים ימנים וחילונים
ירושלמים נשים תל אביבים וגברים
מזרחים אתיופים אמריקאים ורוסים
בשבילי לשמחתי כולם כמו אחים
אז אם רק קצת יותר נאהב
ואת כאבו של האחר באמת נכאב
אולי בזכות זה נוכל להתקדם
אז פשוט תזכרו שכולנו פה אחים.

להיות או לא להיות / ויליאם שייקספיר¹

"להיות, או לא להיות, הנה השאלה:
מה נעלה יותר: לשאת באורך רוח
חיצי גורל אכזר, אבני מרגמותיו,
או אם חמוש לצאת מול ים הייסורים
למרוד, וקץ לשים להם? למות: לישון,
ולא יותר, ודעת: השינה הזאת
תשבית מכאוב הלב ואלף הפגעים,
זה חלק כל בשר - הנהי התכלית,
אליה יכסף אדם. למות; לישון;
לישון! אולי לחלום! הא! זו המכשלה:
מה חלומות נראה בתרדמת המוות,
אחרי שננער חבלי העולם הזה-
הנה המעצור! הנה הנסיבה
לאורך ימיהם של יסורי אנוש!
כי מי ישא שוט הזמן ולעגו,
חמס העריצים, בוזם של שחצנים,
עצבת אהבה נכזבת, ענוי דין,
עזות השליטים וכל הביזיונות,
אשר ינחל צדיק מידי חדל אישים -
אם הוא במו ידיו יכול לפטור הכל
במחי פגיון אחד? מי זה ימשוך בעול,
גונח ממשא חיים לעייפה,
לולא אימת דבר מה שאחרי המוות -

¹ תרגום: אברהם שלונסקי

זו ארץ לא נודעת, שמכל באיה
לא שב עוד הלך - זו המביכה לבב,
עד אשר נבחר צרות שבעליל
מחוש אל זולתן, אשר לא נדען.
וכך מתוך הגות נהיה לפחדנים,
ואודם הטבעי של עז ההחלטה
ילקה מחוורונם של הרהורי הלב,
ועלילות הרבה נאדרות בכח
יורטות ממסלותן מפני החשבונות,
ולא עוד יהלמן התואר מעשה.

סיפורים

הכובע, האיש ששולט ביקום וחד פוני מעופף אחד / *

אור חלש, כמעט בלתי נראה, ליטף את פניו של אורסון. הדבר גרם לו הרגשה משונה, אם כי הוא לא ידע אם הסיבה לכך היא המחסור החמור באור, הרוח החרשית העוברת בינות לעצי היער ומשמיעה קול רשרוש חרישי, או העובדה שעד לפני כמה שניות הוא עוד ישב בבית קפה. הוא עמד, נבוכ ומבולבל, בעוד מוחו עובד שעות נוספות כדי על מנת להבין איך, למען השם, הוא הגיע מבית הקפה השקט והחביב אל היער הטחוב והעתיק הזה, המדיף ניחוחות איומים ונוראיים של עצים, חרקים, ובכללי – של טבע פראי, נורא ובלתי מתורבת. ומה הוא כבר ביקש – רק לסיים את כוס התה היומית שלו...

אבל לא, חשב אורסון לעצמו במרירות, הוא לא יזכה לסיים את כוס התה שלו. במקום זאת, הוא יאלץ לשוטט בתוך היער הנורא הזה, בלי שמץ של מושג איך הוא הגיע אליו או – יותר חשוב – איך הוא יוצא ממנו. הוא סרק במבטו את היער, עובר על פני כמה שיחים, קווצה יחידה של דשא, עץ עתיק, מפוצל באמצעו, אשר עליו נח כובע צילינדר מבריק, שתי דרכי עפר...

רגע, מה?

הוא מצמץ בפליאה, משפשף את עיניו בידיו. לאחר מכן הוא צבט את עצמו, ואז – רק ליתר ביטחון – קפץ על רגלו הימנית שלוש פעמים. אולם כל אלו לא עזרו אפילו במעט לנוכח העובדה הפשוטה והמשונה – על גבי גזעו הקשיח של העץ העתיק והמפוצל נח כובע צילינדר שחור ומהודר.

"אממ..." אמר אורסון, אולם קטע את עצמו באמצע.

"ארר..." הוא ניסה שוב, אך עצר שנית.

"הממ..." הוא התחיל מחדש, אך ההמהום גווע בגרונו בעודו יוצא.

הכובע נותר אדיש.

"סליחה?" שאל אורסון, מרגיש מטופש במיוחד.

"סליחתך התקבלה" ענה לו הכובע.

באותו הרגע החליט אורסון לזרוק לכל הרוחות את דעתו הבריאה. לעזאזל, אם היחיד המוכן להנחות אותו הוא כובע צילינדר מהודר, יהי כן.

"סליחה, אדוני..." הוא פתח בהיסוס, לא יודע כיצד יגיב הכובע לכינוי. הכובע נותר דומם.

עד כאן טוב חשב אורסון.

"התואיל להגיד לי, בבקשה, באיזו דרך עלי ללכת מכאן?"

"זה תלוי במידה רבה לאן אתה רוצה להגיע", אמר הכובע.

לאן הוא ירצה להגיע?

"לא אכפת לי כל-כך לאן –" אמר אורסון.

"אם כך, לא משנה באיזו דרך תלך", אמר הכובע.

"- בתנאי שאגיע לאנשהו", הוסיף אורסון כהסבר. "ובתנאי שלאותו 'אנשהו' יהיה קצת תה להציע..."

"בטוח שתגיע למקום שכזה", אמר הכובע, "אם רק תתמיד בהליכה".

אורסון הרגיש כי אין מקום לערער על כך, ולכן ניסה שאלה אחרת. "איזה מין אנשים גרים כאן בסביבה?"

"בכיוון ההוא", אמר הכובע, מנופף בשולו הימני, "גר האיש ששולט ביקום, מסובב על כל הראש, ובכיוון ההוא", מנופף בשולו השני, "גר חד-פוני מעופף, אשר משתולל באביב, ובזמן מסיבות פרועות מדי. בקר אצל מי שאתה רוצה: שניהם מטורפים. וגם -" הוא הוסיף, "לשניהם יש תה".

"אבל אני לא רוצה להסתובב בין מטורפים", העיר אורסון.

"אין לך ברירה", אמר הכובע: "כולנו מטורפים כאן. אני מטורף. אתה מטורף".

"איך אתה יודע שאני מטורף?" אמר אורסון.

"זה ברור", אמר הכובע, "אחרת לא היית בא לכאן".

אורסון לא חשב כי זו הוכחה משכנעת כלל וכלל: הוא לא רצה להגיע לכאן. אף על פי כן, הוא המשיך: "ואיך אתה יודע שאתה מטורף?" "טוב, אני על הראש. מכאן שאני בהכרח משוגע." "אני קורא לזה 'על כל הראש', לא 'על הראש' " אמר אורסון. "קרא לזה איך שאתה רוצה." אמר הכובע ונעלם. אורסון כבר לא היה מופתע. הוא התרגל לדברים מוזרים שקורים. הוא פנה ללכת. הכובע הופיע שוב.

"כמעט שכחתי." הוא אמר. "מה קרה בסוף לכוס התה שלך?" "אני לא יודע" אמר אורסון. "חשבתי כך" אמר הכובע, והפעם נעלם לאט יותר, החל מקצה שולו וכלה בצילינדר, אשר נשאר מעט לאחר שכל שאר הכובע נעלם. 'זוכן, ראיתי כבר כמה כובעים בלי צילינדר.' חשב אורסון לעצמו, 'אבל צילינדר בלי כובע! זה אחד הדברים המעניינים ביותר שראיתי בחיי!' הוא הביט שוב בשתי הדרכים. חד הפוני המעופף הצית את דמיונו, אך לבסוף ניצח ההיגיון. אחרי הכול, לא כל יום יוצא לך לפגוש את האיש ששולט ביקום! הוא פנה ימינה, שורק לעצמו בעליזות בעודו ממחר ליעדו, מקווה לאיזו כוס טובה של תה.

* * * * *

הוא מצא את עצמו באמצע החלל, מרחף בין כוכבי לכת וערפיליות, מנסה להבין- בפעם השנייה באותו היום, למרבה רוגזו – איך הוא הגיע לשם. שאלות פחותות – כמו עצם העובדה שהוא עומד באמצע כלום מוחלט, או העובדה שאין אוויר בחלל והוא אמור למות בכל רגע – נדחקו הצידה בחמת זעם מרוסנת. לרוע המזל, גם שאלת ההגעה מצאה עצמה בחברת אותם הנידחים כשלפתע הבחין אורסון בקבוצה עליזה למראה המסבה על יד שולחן ארוך ומלבני.

בראש השולחן ישב גבר גבוהה ומרושל, בעל שיער פרוע בצבע קש אשר היה- מסיבה לא מוסברת – רטוב קלות. הוא לבש בגדים מרופטים, ועיניו היו פקוחות לרווחה – מעט מעבר לשלב בו הטעם הטוב מחליף צבעים ומתחמק בעזרת תירוץ מפוברק כזה או אחר. האיש דיבר להט, קולו עולה במהירות מדאיגה בעודו מנופף בספל חרסינה, מתיז תה לכל עבר. האיש דיבר אל הדמות העומדת לימינו – דמות אשר מראה כה ייחודי ומתמיהה עד שאף שפה מוכרת לא הכילה את המילים המתארות את דמותה כהלכה. נוכל רק להגיד עליה כי היא דמתה במעט לסוס. הדמות הקשיבה לגבר העומד על ידה, ומדי פעם פלטה משפט כזה או אחר, מה שרק המריץ את הגבר לפצוח בעוד סדרה של הנפות ידיים, אשר איימו ליצור קבוצת כוכבים חדשה בשם 'אגם התה הגדול'. משמאלם, על כיסא מרופט כהלכה בריפור אדום ובלתי מזוהה, נמנם קנקן תה בגודל של טבעי – לא טבעו שלו, אלא יותר כמו טבעו של כלב אסקיסיברי אשר פניו נמעכו בעזרת מחבת. בועות של תה רותח עלו מזרבוביתו, מעורבבות עם מסך אדים דק.

אורסון לא הקדיש לשניים האחרונים אף לא מבט חטוף. במקום זאת, הוא פנה אל האיש העומד בראש השולחן וממשיך לנסות להשקות את הרצפה בהתלהבות הראויה להערצה.

"אתה הוא האיש השולט ביקום?" שאל אורסון, קוטע את האיש באמצע דבריו – לא משימה מורכבת במיוחד, שכן כמות המלל אשר נשפכה מפיו נפלה אך מכמות התה אשר זלגה מן השולחן הנמוך אל הדבר הבלתי נראה אותו כינה אורסון בעקשנות נלעגת 'רצפה'.

הגבר המרופט עצר לרגע, מתנשם בכבדות ומוזג לעצמו עוד תה.

"סליחה, אדוני!" חזר אורסון בעקשנות. "אתה הוא האיש אשר שולט ביקום?"

האיש נעץ בו זוג עיניים פעורות, בעלות אישונים מורחבים.

"אתה איתו!" הוא קרא בקול, מנופף בזרועותיו וממלא את חולצתו של אורסון בכתמי תה.

"אממ..." אמר אורסון, לא מצליח לחשוב על אף תגובה אחרת. האיש הסתובב אל היצור המשונה, מצביע עליו בספל החרסינה. "אתה! כמה אנשים סחפת בגיבוב השטויות חסרות השכל המפוברקות שלך?" היצור נאנח בתסכול "מתי תודה בכך? אתה הוא היחידי אשר לא מוכן להודות בקיומו של היקום! תרד כבר מהעץ שלך ושב כבר לשתות תה!" "לעולם לא!" צעק האיש, לוגם בזעם מכוסו. "עלי אתם לא תעבדו!" "סליחה, אדוני." חזר אורסון בשנית.

האיש הסתובב בפתאומיות, מביט באורסון במבט זהיר. "אתה הוא האיש אשר שולט ביקום?" האיש השליך את כוסו על מרקע הכוכבים אשר תחתיו. הכוס התנפצה בקול רעש חזק.

"אני מסרב להכיר בקיומו של הטיעון המגוחך הזה!" צעק האיש בחוזקה. "היקום לא היה, והיקום לא יהיה! איך ציפיתם שאאמין בטענה כה מגוחכת וחסרת ביסוס? עלי כבר לא תעבדו. אני כבר הבנתי הכול. כולכם מכשולים אשר עלי לעבור כדי לצאת מכבלי העולם הנורא הזה ולגלות סוף סוף מה נמצא מעבר לתחושותיי הפיזיות, ולא אתן לקוף מגולח או לחמור צבעוני זה או אחר להסיט אותי לכאן או לכאן!" אורסון הביט בו במבט מבולבל.

"תתעלם ממנו." אמר לו היצור המשונה. "הוא תמיד ככה. רוצה כוס תה?"

"אבל איך הוא יכול להגיד דברים כאלה?" שאל אורסון "הרי מובן מאליי שאני ואתה קיימים! אחרת..."

"טוב, אתה מבין," אמר היצור, עובר לצידו השני של השולחן ורוכן מעל קנקן התה העצום, "מראה עיניים עלול להטעות. אני, לדוגמא, הזיה מוחלטת." הוא פתח את מכסהו של קנקן התה וטבל בתוכו ספל חרסינה.

"אבל... אבל..."

היצור הביט בו במבט סבלני "זה בסדר. אני רגיל לתגובות כאלו." הוא הרים את ספל החרסינה הרטוב והגיש אותו לאורסון. "כוס תה?"
"...זה כבר ממש מגוחך." המשיך האיש בלהט, כמעט ולא מבחין בכך שמאזיניו עזבו אותו לנפשו. "קודם יצור מההזיות, ואז קנקן תה המסתובב מסביב לצדק? המוח שלי צריך לצאת לחופשה. רצוי לפני כן שיחזיר אותי למקומי הטבעי." הוא הציץ בספל התה הריק שלו, ואז משך בכתפיו ולגם ממנו בכל זאת.

היצור נאנח בקול מיואש "קנקן התה הזה הוא לא שלך! הוא פרי המצאתו של ראסל, ומען השם!"
"נוכח?" אמר קנקן התה הקול מנומנם, מרים את זרבוביתו בתנועה עייפה.

"מה?" שאל אורסון בבלבול, מתעלם מקנקן התה "זו לא פרוסה של עוגת גבינה?"
"כלל וכלל לא" אמר היצור, מתופף בפרסותיו על השולחן "זוהי טעות בתרגום."

"לא היה ולא יהיה!" קרא האיש, הולם בידו על השולחן.

קנקן התה שמט את זרבוביתו, נרדם בשנית.

אורסון קרס אל אחד מכיסאות העץ הפזורים מסביב לשולחן, מביט בעץ הבוהק למשך כמה רגעים. הוא הניח ברוגע את שתי ידיו על השולחן הארוך, ואז- במבט שליו ונעים- הוא חבט את ראשו בשולחן.

ההשפעה הייתה כה מיידית ומדהימה, עד כי אורסון חזר על הפעולה שוב ושוב, הבעה נלהבת עולה על פניו. לידו, ניסה חד הפוני לדחוף את קנקן התה אל תוך עצמו. האיש המרופט כבר האדים לחלוטין - ספק עקב צעקותיו הרבות וספק מחמת התה הרוחת, אשר נספג כבר בכל אחד מבגדיו, מעלה אדים לבנים מכל חלק בגופו וגורם לאיש להיראות כאילו בדיוק יצא ממקלחת.

"אני חושב," אמר אורסון בקול מדוד, מדבר בעיקר לעצמו, "כי זמן התה שלי הסתיים להיום. כן, אשמח לחזור כעת הביתה למקלחת חמה, אולי אפילו לתפוס איזו תנומה..."

"אין שום בעיה," אמר חד הפוני, דוחף בגבו את קנקן התה האומלל. "אתה יכול ללכת."

"באמת?" שאל אורסון, שביב אחרון של תקווה עולה בו. "הממ, במחשבה שנייה... לא, אתה לא יכול."

שביב התקווה של אורסון מצא עצמו בתוך חור גדול ושחור, על יד שפיותו וכוס התה של הבוקר.

"לא, אתה לא יכול ללכת מכאן," אמר חד הפוני בעודו מרפה מקנקן התה, "מכיוון שאתה כבר לא פה?"

"אני לא פה?" חזר אחריו אורסון בעוד מוחו הרופס מנסה להיזכר מה בדיוק עושים כל הכפתורים הצבעוניים הנחים מולו.

"לא." קבע חד הפוני. "מאה אחוז לא פה."

"אם כן..." אמר אורסון באיטיות, "איפה אני?"

"בטאגן, אדוני" ענה לו המלצר בטון מנומס עד בחילה.

אורסון בהה בו במבט אטום.

"נרדמת, אדוני." הסביר המלצר "ועוד מעט אנו סוגרים את המקום. נשמח אם..."

"אין בעיה, אדוני." ענה לו אורסון, "רק עוד כמה רגעים."

המלצר הנהן והמשיך הלאה, עוזב את אורסון לנפשו.

אורסון הביט בכוס התה הקרה העומדת מולו.

על ידה נח פתק קטן, עליו שורבטו כמה מילים.

אורסון הביט בפתק.

הפתק הביט בו.

אורסון הביט בפתק.

הוא הרים אותו בעדינות רבה, ובידו השנייה הוא הרים את כוס התה.

עשרים שניות לאחר מכן, הפתק מצא את עצמו בפח האשפה, על יד כוס
התה הריקה.
אורסון קיווה בליבו כי הפתק לא נעלב, אף שלא היה מוכן בעד שום הון
שבעולם לקרוא אותו.
הוא הרהר כמה שניות בחלום המוזר אותו חלם, אך תוך כמה רגעים כבר
החל לתכנן את ביקורו אצל אמו בעוד כחודש.
אי שם מעליו, במרחק אלפי שנות אור, נשמע קול מנצח אחד.
"אמרתי לך שאורסון לא היה אמתי!"

אהבתי תמיד להסתכל על מלחמות.

זו הייתה תמיד אהבת חי.

באותו יום כשהסתכלתי מהצד, בדיוק אז התחילה המלחמה.

שני הצבאות הסתכלו במבטי שנאה אחד אל השני. בשני הצדדים החיילים היו מתוחים ביותר. הם השחילו חרבות, שפשפו מגנים, צעקו קריאות אל האויב והתרגשו מאוד.

ואז הגיע הרגע הגדול. הצד הראשון התחיל. הסוסים רצו עם חייליהם קדימה עם החרבות והמגנים. הצד השני רץ גם הוא לעבר האויב, ולא התכוון לוותר... החיילים שלו היו אמיצים לא פחות... הם רצו בכל כוחם ושאגו קריאות לעבר האויב. הקרב היה עוצר נשימה. לא מצמצמי.

הצבא שמשמאל לא ויתר. החיילים התקדמו כולם באותו קו, כשהסוסים מגנים עליהם משני הצדדים...

פתאום אחד מהפרשים נפל... החיילים קצת נלחצו, אבל רצו לעברו למרות כל הלחץ והחלו לטפל בו. זה היה מרוץ נגד הזמן. הם ראו שהצבא השני זיהה את הפציעה של הפרש, והתקדם עוד יותר.

היה לחץ בלתי רגיל באוויר. מצד ראשון חיילים מטפלים בחייל שנפצע ומצד שני צבא שהיה יכול לנצח את המלחמה ברגעים אלו ממש.

פתאום קרה משהו שאף אחד לא ציפה לו.

אחד מהחיילים פרץ לעבר הצבא של האויב והגיע כמעט עד המלך של האויב, אך נעצר כמה מטרים ספורים לפניו. הקצינים שהיו ליד המלך מיד הפילו אותו אך הוא הספיק לצעוק לחבריו: "הקרבתי את עצמי למענכם עכשיו רוצו ותנצחו..." הם לא חיכו אפילו שנייה. הם

פרצו בכל כוחם הנשאר לעבר האויב, הגיעו עד המלך של האויב
ולקחו אותו בשבי.

הקרב נגמר. שקט היה באוויר. החיילים בצבא המנוצח היו מובסים,
עצובים וכואבים.

הרגשתי דמעה רטובה זולגת על לחיי. זה היה עצוב נורא לראות
תבוסה כל כך כואבת...

נשארתי פעור פה לא רק מהניצחון המוחץ של הצבא מימין, אלא מכך
שחייל אחד בודד הקריב את עצמו ואת חייו למען הניצחון של הצבא
והעם שלו.

איזה אומץ ותעוזה היו לחייל הזה, והרגשתי שלמדתי ממנו משהו
לחיים...

ואז הונחה יד על כתפי.

"עודד, תפסיק כבר להסתכל על לוח השחמט הזה, ובוא לאכול
צהריים". אמרה אימא...

אחד יותר חדיק? אחד דה

"מזל טוב", דודה ברכה קידמה את פני בשמחה "נולד לכם בן", אמרה ופניה קרנו מאושר, היא ידעה כמה "סורים ומכאובים עברנו כדי לזכות בפר בטר- והנה זה הגיע..."

אנא, שבו בבקשה, ביקש הד"ר, פרצופו המשוונה גרם לי למעט פרפרים בבטן, "לאחר בדיקות רפואיות רבות, אני שמח לבשר לכם שבנכם בריא", אנתר רווחה פרצה מפי, ישו חשבת' לעצמי, עכשיו יתגשמו כל חלומותינו, נוכל לגדל ילד... - הסתכלתי על אשתי ושנינו חייכנו- "אך" קטע הד"ר את חושי מחשבות "לצער, בזמן הלידה הייתה בעיה קטנה ותינוכם לא קבל מספיק חמצן למוחו ותאים בגזע המוח נפגעו מעט, כולי תקווה כי בסופו של דבר לא תהיה בעיה רצינית עם ילדכם, למרות שיש רופאים החולקים עלי, סבורני שעליכם לשמוח בו ולגדלו", פנינו נפלו מעט, ואז הרמתי את ראשי בגאווה והתללתי- לא מענ'ן מה דעת הרופאים אני בטוח שבני יהיה בריא

"וויקרא שמו בישראל מתנה חיים בן יהודה...", רבים שאלו אותנו אודות השם הזה, תשובתנו הייתה שזה על שמו של סבי ז"ל, אך הסיבה האמיתית הייתה שלאחר שהתפללנו וזעקנו מטרם כמעט 8 זו הייתה בהחלט מתנה מהשמים.

התלבטנו רבות האם לשלוח את מתנה לבית הספר, שם כדור הרטלין לא תמיד יכלו לעזור, ואמא ואבא לא יהיו שם לצידי... עד כיתה א' אף אחד לא התחיל למתנה בתור חריג, אולי הסתכלו עליו בתור סתם-ילד-לא-נחמד, אל לא יותר מזה, נכון אף אחד לא כל כך התחבר אליו, ו... מדי פעם היו התפרצויות, אך הוריו עמדו על דעתם כי "זה רק הגיל", "והוא עוד יגדל", כמובן שהוא אינו צריך פסיכולוג, הרי זהו ילדם המושלם...

"צא מהכיתה ע-כ-ש-ו!", צעקה המורה בכעס, פניה רתמו מזעם, תלמידה מעולם לא שמעו אותה צועקת כך, "אני לא אחזור פעם נוספת- צא עכשיו" מתנה השפיל את פניו והתחיל ללכת לכיוון הדלת, "זו הפעם הרביעית שאנה זורק מטוסים באמצע שיעור, ואחר כך אתה מעז עוד להגיד שזה לא אתה?" בוטה וכלימה "המורה לקחה אוויר לרגע, ומתנה מיהר לצאת מהכיתה לאחר שדילג מעל כמה זוגות רגליים שהונחו בדרכו על מנת להכשילו, ועכשיו הוא היה עוד יותר מצוברג, אני לא אשם- חשב, זה היה תברו לשולחן שהכין את המטוס, ובכלל הוא לא התכוון לזרוק אותו, אלא רק רצה לבדוק איך הוא עף..."

יש לו פוטנציאל גבוה! קבע המנהל, "תבל שהוא לא מנצל אותו הצעת' היא שתשלחו אותו לפסיכולוג", אך התלטנו כבר מזמן- מתנה הוא ילד מושלם ואפילו המנהל אישר את העובדה שיש לו פוטנציאל, ברור שלא נשלח אותו לפסיכולוג, מקסימום נדבר איתו בבית, הרי בבית הוא ילד למופת ואפילו שובע שעבר הוא עזר בשטיפת כלים! זה היה כבר בית הספר הרביעי שאליו שלחנו אותו בשנתיים האחרונות, וכל מנהל-מזר-על-אחר הסתעף מבחינתנו- תשלחו אותו לפסיכולוג, תלעשו לו פיזיותרפיה, ואפילו הייתה הצעה ללכת פעם בשבוע ליוגה! ידענו שזה שאנו לא לוקחים גורם מקצועי לטיפול בעניין עלול לפגוע בו, אך יתרה מזאת היה ברור לנו שאם נעשה זאת נפגע בתדמית האישיית שלו ובביטחונו העצמי. בכל ליבנו האמנו שהבעיות יפתרו ושהכל יסתדר...

"הי, את' מה המצב?", "ברור ה', איך היה היום בבי"ס", נקלעתי לשיחה הזו ממש בטעות, בעוד אני עומד מאחורי מדף המצרכים בסופר, אוזני קלטו זאת, הכרתי את הקול מאחד מביקורי המדממים בבית הספר, והשיחה קלתה, "וואי, אין לך מוטע מה היה היום בכיתה" אמר אחד החברים בצחוק, "זוכר את מתנה"- "קפצתי למשמע אוזני- הם מדברים על בני? "ההוא

שאמרתי לך שזרק כיסא על המורה?" לבי עלה חזרה למקומו, הם בטח לא מדברים על מתניה, כי אין סיכוי בעולם שהוא זרקו כסא על מורה? והשיחה המשיכה "הקיצר, היום הוא סיפר בדיחה די גרועה בכיתה, והמורה לא צחקה אז הוא התעצבן, והתחיל לצעוק כל מיני דברים, ובסוף הרים את השולחן זרק אותו על הרצפה במוחקה והוא נשבר!" הוא צחק, אך חברו הגיב במריפות - "אתה יודע מה, זה כבר נראה לי מוגזם, כמעט כל השבוע אתה מספר על איזה מקרה כזה, והבנאדם עדיין בבית ספר - זוהי ממש סכנת נפשות! אולי כדי להגיד להורים שלו לשלוח אותו לפסיכולוג..." באותו רגע עיני דמעו, על מקרה השולחן כבר הספיקי לשמוע, אז כנראה שהם באמת דיברו על מתניה ואז הילד מהכיתה של מתניה המשיך "דווקא אני לא מסכים אתך, לפעמים מתניה ממש שקט ולא עושה בעיות, ולעובדה הוריו שמכירים אותו היטב לא שלחו אותו לפסיכולוג" כל הדרך הביתה מהמכולת הסתכלתי על הרצפה רצתי לבכות אך לא יכולתי... לא הרשיתי לעצמי השפלה כזאת...

פסק

מתניה גדל והתבגר, וככל שהתקדמו החיים כך רבו הצרות, תלונות הגיעו מכל מקום עליו דרכה כף רגלו, "מתניה הרביצי", "מתניה קילל", "מתניה הרס", "מתניה..." לאט לאט אנשים כבר לא יכלו לחיות בסביבתו, ובצדק, הוא היה משגע כל אחד שהיה ברדיוס שלו. חיי הפכו בלתי נסבלים, איש אינו סובל אותו והוא - אינו סובל איש. כשהגיע לתיכון כולם כבר ידעו שאסור להתקרב אליו, והוא התרגל לכך, יום יום הוא היה מאיע לכיתה יושב בפינה בשולחן לבד וממשיך את תחביבו מפעם, הכנת מטוסי נייר, הוא הסתדל לא להפרע או להציק ובכלל שלא להתבלט יותר מדי, הוא ישב - ושתק, בדרך כלל. כמובן שאם מישו היה ממש ממש מעצבן אותו הוא היה מגיב, לא מתוך רשעות, אלא פשוט כי לא רצה להטאיר את כבודו רמוס, וקצת להראות לו מזהל כמובן הוא לא התכוון להרביץ ממש אלא רק קצת, רק כדי שידעו שיש לו כבוד ולא יזלזלו בו. והתוצאה הייתה שתמיד הוא הואשם גם אם זו באמת לא הייתה אשמתו! (לדעתו כמובן...) במשך הזמן הוא למד להתמודד גם עם זה, והסתגר יותר ויותר בתוך עצמו, הגיע זמן שבו הוא דיבר עם עצמו ואפילו שיחק עם עצמו, כי ידע שאף אחד אחר לא יעשה זאת... שאף אחד כבר לא רוצה בתברתו...

פסק

צפירה מתרישת אוזניים העירה את תושבי השכונה, אורות אדומים מהבהבים מלאו את הרחוב, ואנשים מבוהלים התרוצצו בכל מקום, "שמעת מה קרה?" שמו איש לרעהו, השכן מהקומה העליונה החליט ליתקן פיקוד, "אני יודע מה קרה" אמר "מצאו את מתניה שוכב במיטתו ללא רוח חיים!" אחת השכנות צרחה והתעלפה במקום, "השמועות מספרות שאתמול בערב בשעה שאף אחד לא היה בכיתה - מתניה נכנס לארון התרופות ובלע כמה גלולות וכן התאבד!", שכן נוסף התעלף, הרחוב כבר המה אדם, אף אחד לא האמין שזה קרה, הוריו היו שבורים לחלוטין, לא ברור מאיפה זה נחת עליהם, הרי הם לא ראו אף שינוי מהותי אצל מתניה, מה קרה שהחליט ככה לסיים את חייו...

פסק

להלוויה הגיע מניין מצומצם של אנשים, בעיקר הקרובים ועוד קצת אנשים טובים שרצו ללוות אותו בדרכו האחרונה. בהספדים רק אביו דיבר, אמו הייתה שבורה ומיואשת. לפתע - לאחר שאביו ירד מהבמה עלה בחור צעיר על בימת ההספדים והתחיל לדבר "הגעתי לפה בהחלט של רגע, לא הכנתי דברי הספד או משהו, אלא נאתי פשוט לדבר, לספר על בן אדם נפלא שהיה ואינו עוד, על אחד שכדי לעזור לאחרים השפיל עצמו, כולם הכירוהו בתור ילד מופרע שידי בכל ואין מישהו היכול עליו, אני אני הייתי אותו הרבה שנים, ועכשיו בשעה שאני עומד על קברו, אני רוצה להעביר את המסר לכל מי שאי פעם הכיר את מתניה, הוא היה ילד נפלא עם תכונות מדהימות, ושכלו חרף ביותר. ופה הנקודה הוא הבין כבר כשהיה קטן שיש אנשים מסכנים בעולם, ולכן לקח על עצמו להחליף אותם על מנת שיוכלו לחיות חזרה חיים רגילים, כבר בכיתה א' - אם מישהו היה מתחיל אותו הוא פשוט היה עושה את עצמו מרביץ בכל הכוח וכן חשבו שהוא אשם. וככל שהתקדם בחיינו כך גברו המרמזים והוא התקשה לראות אנשים בצרה, אם למשל הוא ידע על חבר שלא למד למבחן הוא היה מתחיל אותו במריבה, ואז המורה מתוך רחמנות הרשתה לו לדחות את המבחן, וכמובן דפקה את מתניה, אפילו הוריו לא ידעו זאת. אמנם נזכות זה שהאמינו בו בכל כוחם הוא החזיק מעמד ולא נשבר, אבל לאחר שנים הבין שהחיים הם לא בשבילו - הם מלאים בסבל והחליט שאין עוד טעם ושהוא נכשל במשימתו..."

שלום~~~אנחנו מאוד מתרגשים~~~הרבה זמן לא התראינו~~~מאז
 פורים~~~אז מה היה לנו?~~~איך היה פורים~~~?~~~היה טעים
 בסעודה~~~ברכיהו שלח את כל המנות~~~ולנו לא נשאר מה
 לאכול~~~מסיבה~~~חיליק פרנק~~~וילד הפלא~~~מפציצים בטראנסים
 ~~~הלאה~~~טיול שנתי~~~כל השמינית בורחת~~~לשבוע עבודת ה'
 עבודה שבלב~~~נא להביא מגבת~~~ספר תהלים~~~ובגדי עבודה
 שבלב~~~[צעף]~~~הלכנו לבקש זיווג הגון~~~על קבר התנא
 האלוקי~~~יונתן בן עוזיאל~~~זיע"א~~~חופשת פסח~~~בחירות
 שמיניסטים עושים כסף~~~מזמור מרגל בקלפיות הערביים~~~נוהרים
 לקלפיות~~~השביעיסטים~~~נוהרים לעצמונה~~~והשישיסטים
 ~~~נוהרים למעיין~~~גילו את האור~~~נגמר פסח~~~התחילה
 הספירה~~~וכמובן החזנות המופלאה~~~של הרב ביני~~~עעעל
 ספיראאאאת העומר~~~עם ילדי הפנתיאון~~~שאפו על השיר
 החדש~~~אנחנו מנשקי מזוזות נורמליים~~~ראש חודש אייר~~~ללא
 ריקודים~~~למחרת~~~יש ריקודים!~~~רב אורן~~~כועס?~~~חורה
 לו~~~מזל טוב לוזי~~~מלאאאאאא גביניות~~~תרומת דם~~~
 שביעיסטים מגודלים~~~יכולים כבר לתרום~~~ולהתרים~~~
 לעמותת זכות הורים~~~יום העצמאות~~~התוועדות מעבר
 התוועדות מעבר~~~תפילה חגיגית עם הקיבוצניקים~~~שפתחו מניין
 מהיר בבית המדרש של הקיבוץ~~~גם מקוהניקים נצפו שם~~~
 משחק הקאהוט המסורתי~~~של קירשנבניה~~~זהה את הדמות~דני
 דין~~~רב דני~דין~~~סיום ש"ס של פאס~~~ושל בוגרנו~~~עמוס
 אייזנבך~~~שהעביר שיעור כללי~~~סיים את כל הש"ס בסיום~~~לא
 נרחיב~~~כי הוא הרחיב מספיק~~~שבת הורים לשמינית~~~
 השארנו לכם צ'ופרים בחדרים~~~ועל קירות חדר האוכל~~~

אירוויזיון~~~עירוס-ביזיון~~~אבל אנחנו לא צריכים אירוויזיון~~~כי
יש לנו~~~הכנסת ספר תורה עם יעקב שוואקי~~~!!~~~ומקהלת צעירי
מקור חיים~~~וכמובן~~~צמד ילד האגדי~~~הבופה היה ממש
טעים~~~תבואו חאלביים~~~איזה כיף~~~צפו שיתוף פעולה מרגש
~~~שוואקי~~~ורב ביני~~~וילדי הפנתיאון~~~ל"ג בעומר~~~
בעעומר~~~כל הקולים במירון~~~ערב מוסיקה~~~מוזיקה
~~~שורשית~~~אלה הלל מכב~~~לוזי מנחה~~~התחפש
למוסיקאי שורשי~~~ברוך השם ברוך השם~~~חולצות ליום ירושלים
~~~להזמנות~~~יהודה~~~זנטון~~~מי שעוד לא לקח~~~חדר 3
אורווה תחתונה~~~יום ירושלים~~~ריקודגלים~~~דגל של הישיבה
~~~ישיבת הדגל~~~סופר טראמפ!~~~נסיך ירושלים~~~סופר
טראמפ!!~~~דוכס רמת הגולן~~~פרחי ירושלים~~~ילדי הפנתיאון
~~~שירי סעודה שלישית בשער שכם~~~שבת שבועות~~~מכניסים
שבת מוקדם~~~טיים אוט ארוך בשיחה של רב דוד~~~מיום
הביאכם את עומר התנופה~~~____ שששש!!~~~כל הכבוד
לכם~~~ישיבה הלכתית~~~שיח רמים~~~האם הישיבה ציונית
דתית?~~~האם לרב דוב אכפת מעם ישראל?~~~והאם מותר ללמוד
קבלה?~~~זה כמו לשתות קטשופ מבקבוק~~~או חרד"ל~~~
מהקופסה~~~זה כמו לנסות לארגן הסעה~~~לעצרת בעד חיזוק מוסד
המשפחה~~~היה משהו לא נורמלי~~~ליל שבועות~~~הגרלת
חברותות מטורפתתתת!!!~~~שביעיסטים לומדים תושב"ע~~~
שמיניסטים שנתקעו בשביעית~~~מלאאאא גביניות~~~בורקס
פרג~~~ועוגיות יבשות~~~קיבלנו הרעלת אבטיחים~~~בגלל זה
נרדמנו בותיקין~~~לא היינו עייפים או משהו~~~סעודת חג חגיגת
~~~ארוחת צהריים של יום ראשון~~~שכוייח~~~ברכיהו~~~טיול
חג~~~ברחבי גוש עציון~~~שישיסטים בורחים למעיין~~~סיום ש"ס
של יאיר ינאי~~~איפה עמוס כשצריך אותו?~~~משמר עיון אחרון

~~~~מרגש~~~מחברות~~~מחברות~~~מרגש~~~שלוש כוסות
 קפה למחברת~~~סליחה שלום~~~מחברת שליש כוס קפה
 חמושים כותבים בדמע~~~"תודה על הקפה"~~~למרות שלא הכרתי
 אותך~~~משמר אחרון~~~ריקודים ספונטניים~~~כי בשמחה תצאון
 ~~~~מרגש~~~אנחנו לא יותר טובים~~~אנחנו פשוט מתנשאים
 ~~~~הרב דוד:~~~אנחנו לא יותר מתנשאים~~~אנחנו פשוט טובים
 יותר~~~מחברות~~~מחברות~~~תכתבו ליוצמ"ח~~~~~גיים
 אובר~~~הנג אובר~~~חמרמורת~~~האויצר עדיין מריח מאלכוהול~~~
 ומבמבה~~~שבת אחרונה~~~כולם נותנים~~~מרגש~~~
 משמעותי~~~אף אחד לא גילה את הסיסמה לנטספארק~~~פרידה
 מגיא ג'רסי~~~מרגש~~~כחיות הנוהמות~~~וטהר ליבנו~~~יין
 אונגרשער~~~כוסלו~~~שבוע אחרון~~~מרגש~~~מחברות~~~
 שעות אחרונות שלנו בישיבה~~~זמננו שאול~~~חמישים וחצי~~~
 מסורת מימי עוזיהו~~~רב עוזיהו לויאן~~~ד"ש משוודיה~~~טוב
 חברים~~~השעון מתקתק~~~ואנחנו הפרחים~~~אנחנו היינו נועם
 ונתנאל~~~אתם הייתם אתם~~~שכוייח שכוייח~~~לחיים
 ~~~~~לחיים